

КИМ СТЮАРТ МАРК

Превод от английски: Стефан Витанов, 1995

chitanka.info

I

— Доктор Къмингс, викат ви на телефона! — една от телефонистките на Колумбийския университет в Ню Йорк надникна в залата. — Да прехвърля ли разговора в кабинета ви?

Джанет Къмингс, която провеждаше семинар за влиянието на стреса върху психологията на съвременния човек, раздражено вдигна поглед.

— Тъкмо сега ли! Помолете този, който ме търси, да позвъни след половин час.

Телефонистката съзаклятнически се усмихна.

— Струва ми се, че е важно, доктор Къмингс. Но ако настоявате, разбира се, че ще му кажа.

Джанет Къмингс погледна за миг към любопитно заслушаните в разговора студенти.

— Дами и господа, прочетете, ако обичате, още един път втория абзац на страница 509. Ще се върна след няколко минути и тогава ще поговорим по-подробно върху темата.

Шумът в залата се усили. Няколко любопитни мъжки погледа проследиха младата и безспорно атрактивна доцентка по пътя ѝ към вратата.

Джанет не им обърна внимание. Отдавна беше свикнала мъжете студенти да я ухажват, а жените — да я ревнуват. С уверени стъпки напусна помещението и се запъти към кабинета си.

— Джанет Къмингс — рече нетърпеливо в телефонната слушалка.

— Джени, скъпа, как си? — чу се от другата страна приятен мъжки глас.

— За да ми зададеш този въпрос ли ме измъкна по средата на семинара? — избухна тя.

Последва пауза.

— И тъй, какво искаш?

— Не бих искал да ти преча...

— Ами не ми пречи тогава!

— Но, Джени... какво става с теб? Не сме се виждали цяла вечност. Винаги когато ти се обадя, измисляш някакъв повод да откажеш. Не ме ли обичаш вече?

— Оливър — Джанет си пое дълбоко въздух, — наистина ми е доста трудно да отговоря на този въпрос по телефона.

— Тогава защо да не се срещнем довечера някъде и да си поговорим? След като не искаш да ми отговориш по телефона, би могла поне да ми го кажеш на живо. Имам право на това!

„Защо винаги го обръща на обяснения и фатални чувства? — ядоса се Джанет. — Би трябвало отдавна да е разбрал, че вече не изпитвам към него нищо, или почти нищо. Защо просто не приеме фактите каквито са и не зареже тази връзка?“

— Оливър — изговори бавно в слушалката. — Съгласна съм с теб. Можем утре вечер да идем някъде.

— А защо не днес?

— Защото нямам време, по дяволите!

— А, значи си ангажирана...

— Предполагам и ти ще успееш да оползотвориш добре времето.

— Джени! — гласът отсреща прозвуча съкрушено. — Защо си толкова коравосърдечна? Вече нищо ли не знача за теб?

— Ооо, пак започваме всичко отначало! Не забелязваш ли, Оливър, че нашите разговори винаги се въртят в омагьосан кръг? Та значи до утре вечер. Към седем в „Сюзет“.

Затвори телефона, без да дочака отговор. Облегна се уморено на стола и за секунди мислите ѝ се върнаха в миналото. Преди две години Оливър беше дошъл от Средния запад в Ню Йорк, за да довърши следването си по право. Срещаша се често в казиното на университета. Джанет отначало се колебаеше дали да започва връзка със студент, но чарът му бързо я завладя. Беше забележително изживяване. Оливър беше прекрасен любовник, никой не би го отрекъл.

Но сега чувствата на Джанет бяха охладнели до точката на замръзване. Извън леглото почти нямаха какво да си кажат. А освен това за нея беше неприемливо частнособственическото отношение на партньора ѝ. Искаше непрекъснато да е с него и изобщо не се съобразяваше с желанието ѝ за самостоятелност и независимост. Опита се да му подсказе, че малко повече свобода в отношенията им

би била само от полза, но Оливър или не искаше, или не можеше да я разбере.

Затова реши да скъса с него. Беше достатъчно интелигентна, за да предвиди, че тази креватна история нямаше да доведе до нещо по-съществено. Може би щеше да успее да си намери партньор, с когото да си подхождат повече. Освен това не бързаше с радикалните решения. В нейния живот основен приоритет имаше работата.

Последната мисъл ѝ напомни, че в момента провежда семинар със студентите си. Стана с въздишка и се запъти към учебната зала. В коридора се натъкна на телефонистката, която я беше извикала.

— Сюзън, следващия път не идвайте да ме викате от залата!

— Но аз бях съвсем дискретна. Спокойно можех да се обадя по разговорната уредба и да съобщя кой ви търси. А когато чуят името на Оливър... — Сюзън замечтано вдигна поглед към тавана.

— Знам, знам, всички женски същества в университета са луди по Оливър Фринкс. Просто не разбирам защо?

— Но той изглежда страхотно! Знаете ли, Джанет, ние всички много ви завиждахме, когато научихме, че вие и Оливър...

— В този университет, вместо да се върши работа, непрекъснато се изясняват интимни връзки!

Сюзън се засмя.

— Всъщност правят се и двете, но второто значително по-обстойно — хвърли поглед на часовника си. — Божичко! Трябва да се връщам в телефонната централа! Деби е съвсем сама и сигурно вече вдига пара.

— Така става, когато човек, вместо да си гледа работата, мисли за някакви зализани типове.

— Оливър не е зализан тип! — възмути се Сюзън. — Трябва да сте безкрайно щастлива, че е влюбен във вас. Какво ли не бих дала да ме погледне поне веднъж така, както гледа вас! Той просто ви обожава, Джанет!

„Е, сега е свободен, можеш да опиташ късмета си“ — помисли си Джанет и дори без малко да го каже на глас, но нещо я възпря в последния момент.

Сюзън забърза към работното си място. Джанет продължи замислено към семинара. Наистина ли Оливър вече бе свободен? Той без съмнение е страшно привлекателен мъж. Но понякога ѝ ходеше по

нервите. Може би вината бе у нея? Може би искаше прекалено рядко да е с него?

— Ти си наистина страшно нерешителна жена, Джанет Къмингс! — каза на глас на себе си. — Няма да е зле най-после наистина да се замислиш какво всъщност искаш!

Когато влезе в залата, шумът от много гласове моментално стихна.

— Дами и господа, сега ще дискутираме върху пасажа, който току-що сте прочели. Някой има ли въпроси?

Никой нямаше въпроси. Изглежда всички се интересуваха повече от интимния живот на преподавателката си, отколкото от сухата материя в учебника.

На следващата вечер Оливър я чакаше в „Сюзет“. Точно в този ресторант се бяха запознали преди време. Това беше „тяхното място“, свързано с многобройни спомени — добри и лоши. Защото тук беше станала и първата им кавга. Джанет потръпна, като си спомни за вечерта, след която последва раздялата им.

Оливър беше по-любезен от всякога. Протегна ръце и се спусна да я прегърне.

— Джени, колко се радвам, че дойде!

Тя повдигна вежди.

— Нали знаеше, че ще дойда. Така се уговорихме — това, което от самото начало не й допадаше у Оливър, беше склонността му да театралничи без мярка.

— Да, наистина. Но въпреки това се радвам. Не съм те виждал цяла вечност.

Заведе я на една маса в ъгъла. Келнерът се появи мигновено.

— Какво да ви донеса, доктор Къмингс?

— Един „Блъди Мери“, Бил.

— Да поръчам ли нещо за ядене? — попита Оливър.

— За момента не.

— Добре, както искаш.

Последва продължително мълчание. По някое време Джанет попита, колкото да каже нещо:

— Какво става с работата ти, Оливър?

Той вдигна рамене.

— Ами, както обикновено. Знаеш, че винаги имам ядове с великия мистър Милър. Той е толкова банален, колкото и името му. Мисли си, че понеже адвокатската кантора принадлежи от три поколения на фамилията му, това му дава право да гледа всекиго от горе на долу. „Милър, Милър и сие“ — една от най-известните адвокатски кантори в Ню Йорк — започна той да имитира шефа си. — Мистър Фринкс, преработихте ли вече актовете по делото на мистър Артър С. Кларк?

— Работата изобщо ли не ти доставя удоволствие?

— Би ми доставяла удоволствие, ако старият ме остави да се оправям с по-напечените случаи. Само че той ми пробутва все скучни дела, като например този случай с Кларк. Как може такова нещо да ти достави удоволствие?

— За какво става дума?

— За една твърде тънка стена. Съседът на мистър Артър С. Кларк си има страстна приятелка. И мистър Кларк смята за накърнено чувството си за морал, понеже всяка нощ чувал любовните стенания на дамата.

Джанет се засмя с глас.

— Че толкова ли са тънки стените?

— Всъщност стените са си съвсем нормални. Не напълно изолиращи, но и не са тънки като хартия. Работата е в това, че мистър Кларк малко недочува...

— Но нали...

— Послушай само. И тъй, мистър Кларк си е доставил слухов апарат. Най-добрият модел, който се намира на пазара. С него може да чува как пълзят хлебарките под леглото му. И вместо както всеки порядъчен човек, да си остави слуховия апарат на нощното шкафче преди лягане, той подслушва какво става в съседния апартамент и, разбира се, чува стенанията на приятелката на съседа.

— Не може да бъде!

— И още как! Нещата отиват и по-далече — продължи Оливър. — Съседът на мистър Кларк оспорва обвинението за вдигане на шум. А мистър Кларк иска от съда да назначи вещо лице.

— Вещо лице ли? — Джанет го загледа недоумяващо. — За какво е вещото лице?

— То трябва да потвърди, че оплакването на мистър Кларк е основателно. Това означава, че клиентът ни иска експертът да прекара една нощ в неговото жилище, за да потвърди, че съседите вдигат нетърпим шум.

— Горкият мистър Кларк! — засмя се Джанет. — Според мен зад искането му се крие малко завист. Сигурно е имал доста неприятна съпруга.

— Не знам. Всъщност все ми е едно. В началото ми беше весело, като чух за накърненото му чувство за морал. Само че с течение на времето взе да ми ходи по нервите. Всеки ден идва при нас в кантората и пее една и съща песен. А пък приятелката на съседа му май наистина е ненаситна.

Той погледна към Джанет.

— Понякога и у мен се появява нещо като завист — въздъхна тежко. — Всъщност мога да вляза в положението на мистър Кларк. Само дето не ходя при адвокати да се жалвам.

— Че ти нямаш стенеци съседки.

— Да, за съжаление — той се пресегна през масата и улови ръката ѝ. — Джанет, просто нямаш представа колко ми липсваше напоследък. Никога нямаш време за мен! Толкова се радвах за днешната вечер! А ето сега — седим двамата един срещу друг и си говорим за идиотския случай на мистър Кларк.

Пръстите му нежно галеха дланта ѝ. По гърба ѝ премина неволна тръпка.

— Джанет, аз те обичам! — гласът на Оливър прозвуча неочаквано тихо. — Искаш ли да идем у нас?

Джанет се поколеба. Ако сега се поддадеше на натиска, ситуацията щеше да стане критична. Нямаше как да прекара нощта с един мъж, а после да му заяви, че всичко между тях междуременно е свършило.

Но вътрешният глас ѝ нашепваше да приеме предложението. При това беше много убедителен. Затвори очи и си спомни последната любовна нощ с него. Той умееше да бъде див и нежен едновременно. Отново почувства ръцете му, галещи умело цялото ѝ тяло. Докосваха кожата ѝ като крилца на пеперуда и същевременно във всеки момент се усещаше силата им. Не можа да потисне въздишката си.

Оливър прошепна съвсем близо до ухото ѝ:

— Ти го искаш, също както и аз, скъпа! Просто виждам, че го искаш!

Джанет облиза устните си.

— Щом като е така, можем да вървим.

Гласът ѝ се бе променил, излезе някак странно дрезгав. Оливър я хвана здраво за ръката и когато станаха, се притисна с цяло тяло до нея. Върхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха.

Той остави няколко банкноти на масата и след това напуснаха локала. В таксито седяха мълчаливо един до друг. Мислите на Джанет непрекъснато се въртяха около предстоящите часове. Разкъсваше се от противоречия, но не можеше да не признае едно — искаше да се люби с Оливър. Тялото ѝ го желаше — отново и отново.

Когато влязоха в апартамента му, той включи само една малка настолна лампа. След това отиде до грамофона и започна да търси някаква плоча.

— Какво искаш да пусна? Рей Чарлз? Или нещо друго?

Джанет стана неспокойна. Какво означаваше това пък сега? Не знае ли, че сега музиката ѝ е напълно безразлична? Мислеше си, че веднага ще смъкне дрехите от нея и ще я занесе в леглото. А той клечи до грамофона и изобщо не забелязва състоянието ѝ!

— Все ми е едно.

Той най-накрая разбра. Изправи се бързо, дойде при нея и я прегърна нежно.

— Скъпа, искаш ли да идем в спалнята?

Ама че идиотски въпрос! Желанието ѝ вече почти беше минало. Не трябваше да идва тук.

— Май трябва да си ходя — рече студено. — Започва да ме боли глава.

Той я погледна замислено, след това се засмя. Мълчаливо я вдигна на ръце и я занесе в спалнята. Сложи я внимателно върху широкото легло и започна да я съблича.

— Знам едно добро средство против главоболие.

Ръката му се плъзна по шията, после се спусна надолу към гърдите ѝ. Джанет изстена тихо. Оливър имаше право. Веднага забрави за болките в главата. Тялото ѝ се напрегна. Протегна ръце и обгърна

раменете му. Той още беше с дрехите. Бързо свали ципа на панталона му и пъхна ръката си вътре. Оливър изръмжа от възбуда. Затвори очи, за да се наслади по-пълно на играта на пръстите ѝ.

— Не издържам повече! — изстена той накрая и с един замах свали панталона, после и останалото.

Застана пред нея. Сега мъжествеността му беше изложена изцяло пред замъгления ѝ от желание поглед. Джанет се пресегна към него и започна да гали вътрешната страна на бедрата му.

Оливър се приведе и легна върху нея. Устните му непрекъснато целуваха всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя разтвори бедра и обви хълбоците му. От устата ѝ излизаха тихи стенания.

— Не издържам повече! Хайде, не се бави!

Той невъздържано проникна в нея. Джанет за момент изпита чувството, че изпада в безтегловност. Телата им се движеха, тласкани от все по-нарастващата страст. Усети как я обливат горещите вълни на приближаващата кулминация. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик, когато достигна върха заедно с него.

Изтощени, но доволни останаха да лежат един до друг.

След известно време Оливър стана, приготви по един коктейл за двамата и донесе пакет цигари. Запали една и я пъхна между устните ѝ. Тя вдъхна дълбоко.

— Беше страхотно! — прошепна Оливър. — О, Джени, толкова те обичам! Няма ли най-сетне да се преместиш да живееш тук?

Тя пое дълбоко въздух. „Значи, свърши се с хубавите неща! Дойдохме си отново на думата. Ако наистина знаех дали го обичам... — помисли си. — Наистина, много неща зависят от това какво става в леглото, но човек не може да гради бъдещия си живот само върху това.“

— Джени, скъпа! Защо не ми отговаряш?

— Мисля по въпроса.

— Че какво толкова има да му мислиш? — учуди се Оливър. — Ти току-що ми показва, че ми принадлежиш.

Джанет се изправи. Решително загаси цигарата и отпи глътка от чашата си.

— Това е нещо, което ти не разбираш, Оливър! — заяви твърдо. — Аз не ти принадлежа! Не принадлежа нито на теб, нито на когото и

да било друг. Аз съм самостоятелна личност. Изглежда ти все още не можеш да го схванеш.

Той я загледа натъжено.

— Естествено, че го разбирам! Но думите ми значат нещо съвсем друго. Имам предвид, че ти си моя приятелка, моя жена, моя възлюбена, наречи го както искаш. Никой друг мъж няма право върху тебе...

— Не виждаш ли, че точно това е, което ме дразни? — почти извика тя.

— Но как може да те дразни? — лицето му придоби нещастно изражение. — Всяка друга жена би била поласкана...

— Аз не съм всяка друга жена, по дяволите! — Джанет скочи от леглото и започна да си прибира нещата.

— Защо се обличаш?

— Ще си вървя.

— Но...

— Ще ти се обадя.

— Не, аз ще ти се обадя!

— Но не и в университета!

— Да, ама в къщи не мога да те намеря никога.

— Вече ти казах, че аз ще ти се обадя. Много те моля да ме слушаш какво ти казвам! — тя закопча полата и оправи прическата си.

— Наистина ли искаш да си вървиш?

— Нали виждаш? Трябва да ставам рано утре. А освен това най-добре спя в собственото си легло.

— Мога да дойда с теб.

Джанет отвори уста и ги затвори, без да издаде звук. Нямаше смисъл. Той така и така нищо не може да разбере.

— Довиждане, Оливър — погали го съжалително по главата.

Той хвана ръката ѝ и я стисна силно. Тя с мъка се освободи.

„Типично за него — помисли си с известен цинизъм. — Подаваш му ръка, а после не можеш да се откопчиш! Само че не на мене тия!“

Въздъхна дълбоко и напусна апартамента му. Знаеше си, че направи грешка, като дойде тук. Но нуждата от нежност отново се оказа по-силна от разсъдъка. Разстроена гледаше от прозореца на таксито, което я закара до жилището ѝ.

На следващия ден в пощенската кутия имаше обичайните сметки, няколко покани за партита и една картичка от приятелката ѝ от Хаити. Загледа се с копнеж в снимката на обляния в слънце плаж и синьо-зеленото море. В дъното се виждаха високи кичести палми. Няколко дни отпуска може би бяха тъкмо това, от което се нуждаеше сега. Освен всичко друго, по този начин можеше да отложи малко проблемите с Оливър.

Въздъхна и отвори следващото писмо. Самолетен билет. За Маями. Прочете написаното върху листа. Клубът на бостънските психотерапевти би бил поласкан, ако доктор Джанет Къмингс удостои с присъствието си ежегодната им среща в Маями бийч. Пътуването и хотелът естествено са подсигурени. Поканен е лектор, който ще изнесе доклад на тема „Психологията в края на двадесети век“.

Джанет се замисли. Обикновено подобни срещи са пълна скука. Тези хора вземат себе си и своята дейност прекалено насериозно. Само че Маями бийч не бе място за подценяване. Тя погледна в програмата си. Да, можеше да се уреди.

Още същия следобед си уреди няколкодневна отпуска. Можеше да отлети вдругиден. Но първо трябваше да си набави някои неща за морето и плажа.

Вървейки по коридора, усещаше мъжките погледи почти физически по тялото си. А какви мъже щеше да срещне в Маями! Трябваше да се подготви добре, за да бъде на нивото на въпросните супермени.

Взе метрото и тръгна към търговската част на града. Слънцето блестеше високо над покривите на сградите. Въздухът беше горещ и сух. Друга работа е сега да си някъде край морето!

Витрините на изисканите бутици бяха отрупани с примамливи предизвикателства. Джанет влезе в един от тях и се огледа. Избра си тъмнозелен бански костюм, който хармонираше чудесно на русите ѝ коси. След това се сдоби с шикозни бели джинси. Завъртя се пред огледалото и остана напълно доволна от себе си. Излезе навън в отлично настроение.

Приключението в Маями можеше да започне.

II

След два дена седеше в самолета и наблюдаваше как отдолу Манхатън се смалвява все повече и повече. Чувстваше се необичайно свободна. Телефонният разговор миналата вечер с Оливър не можеше да се окачестви като особено приятен. Затова пък най-сетне сложи точка на всичко.

Отпусна се назад в креслото. До нея седеше млад мъж с разрошена коса и четеше филмово списание. Непрекъснато викаше стюардесата и си поръчваше уиски след уиски.

Когато младата жена за пореден път се върна с поръчката, той вдигна към нея помътнял поглед и измърмори, сякаш на себе си:

— Винаги жени! Където и да иде човек, непрекъснато му се изпречват на пътя. Винаги и навсякъде...

Посегна да вземе чашата, но не можа да я хване и я изпусна на пода. Уискито се разля на панталона на Джанет. Тя извика и впи в него убийствен поглед.

— Из... извинявайте, моля...

Джанет смръщи вежди.

— Може би просто не трябва да пиете толкова — рече му студено. — Какво ще правя сега? Панталонът ми е съвършено съсипан!

— Ще ви купя нов в Маями...

— Това няма да помогне — ядоса се Джени не на шега. — Нали трябва да се преоблека сега?

— Да, да, ще извикам стюардесата.

— Много любезно от ваша страна! Но можете ли да ми кажете, щом сте толкова умен, какво да облека? Нещата ми са в куфара, а той е в багажното отделение. Да не смятате, че пилотът ще извърши аварийно приземяване, за да мога да го извадя оттам?

— Не, не виждам как...

„Не може да се похвали с изобилие от интелигентност“ — помисли си Джанет.

Дойде стюардесата. Мъжът придоби още по-виновно изражение и посочи към панталона на съседката си:

— Случи се малка неприятност.

Хубавичката стюардеса се почеса по носа.

— О-о! — отбеляза съчувствено. — Горката! Така не можете да останете. А нещата ви сигурно са в куфара.

— Познахте от първия път — отговори ѝ Джанет сухо.

Пийналият ѝ съсед въртеше очи ту към едната, ту към другата.

— Какво ще правим сега?

— Вие трябва да отговорите на този въпрос! В края на краищата вината е ваша.

— Да, ама какво да направя?

Стюардесата измери с поглед талията на Джанет.

— Ще ви дам един панталон от моите. Можете да ми го изпратите по време на обратния полет.

— Благодаря ви! — зарадва се Джанет.

Стана, мина покрай виновно гледащия си спътник и се запъти след стюардесата.

Панталонът като че ли беше шит специално за нея.

— Още веднъж ви благодаря — измърмори Джанет, докато се оглеждаше в огледалото. — Щеше да ме е срам да ходя по улиците с напоени с уиски дрехи. Според мен трябва да сервира на такива типове само минерална вода.

— О, Дик пие винаги уиски — засмя се стюардесата.

Джанет повдигна вежди.

— Дик ли? Значи го познавате?

— Е, може би е силно казано. Пътува с нашата компания често. Доколкото знам, той е оператор в една филмова компания.

— Във всеки случай доста своеобразен тип — отбеляза Джанет с гримаса.

— Мисля, че има някакви комплекси. Непрекъснато демонстрира пренебрежение и се прави на женомразец. Сигурно поради несподелена любов или нещо подобно.

Джени се засмя иронично.

— Е, това обяснява много неща.

Двете млади жени се спогледаха и изведнъж избухнаха в смях. Стюардесата погледна часовника си.

— Трябва да побързам. Скоро ще се приземяваме. Може да седнете тук отпред, за по-сигурно.

Заведе Джанет до новото ѝ място. Малко след това самолетът се сниши, извади колесника си и докосна пистата.

Джанет тръгна бавно към изхода. Радваше се за предстоящите почивни дни. Днес след обяд ще иде да изслуша доклада. Утре по програма се предвиждаше още един, но ако ѝ стане скучно, ще си намери по-интересно занимание. Може би ще си наеме лодка. Сигурно е страхотно да се разхождаш в морето и да се печеш на слънце.

Във фоайето на хотела я посрещна възрастен мъж. Стисна ръцете ѝ сияещ.

— Доктор Къмингс, каква чест, че ни удостоявате с присъствието си!

Джени му се усмихна любезно.

— Аз съм тази, която трябва да благодари за поканата.

— О, толкова се радваме, че дойдохте! Мога ли да ви предложа чаша чай или кафе? — продължи възрастният мъж.

— О, бих пийнала нещо „по-твърдо“.

Той я погледна смаяно.

— Нима ще пиете алкохол посред бял ден?

„Ето, сега ме причислява към категорията на алкохолиците — каза си Джени и се засмя вътрешно. — Тези психотерапевти ще ме отегчат до смърт.“

— Понякога пия и през деня.

— Моля, тогава да идем в бара.

Седнаха един до друг на две високи столчета на бара.

— „Блъди Мери“ — поръча Джанет.

— За мен един чай от шипки — обади се спътникът ѝ.

Джанет никога не беше виждала мъж, който си поръчва чай от шипки в бар.

— Кой ще изнася доклада, мистър...

— О, извинете, съвсем забравих да се представя! — обърка се мъжът.

Стана и се поклони леко.

— Казвам се Брунер. Джон Брунер.

„Силно депресирана личност — каза си наум Джанет. — Липсва му самочувствие и не е уверен във възможностите си. Затова има

влечение към психологията. Непрекъснато търси нещо.“

— Мистър Брунер — рече тя с очарователна усмивка, — трябва да си призная, че съм доста развълнувана относно предстоящата вечер. Как се казва докладчикът?

Брунер назова име, което ѝ беше добре познато.

— О, прочутият Ендрюс? — Джанет беше много впечатлена. Поканеният беше известен и като психолог, и като автор на бестселъри.

— Да, ние сме много признателни на мистър Ендрюс, че се съгласи да изнесе доклад на нашата среща. Наложил се да бръкнем доста дълбоко в кесиите си — той направи многозначително движение с палеца и показалеца си.

— Да, представям си.

Джанет изпразни чашата си. Брунер я наблюдаваше с такъв интерес, сякаш пиеше не водка, а цианкалий.

„Дали да не взема да си поръчам и едно уиски? — хрумна ѝ изведнъж. — Това съвсем ще го обърка, горкият!“

Вместо това обаче стана и му подаде ръка.

— Много ви благодаря за почерпката, мистър Брунер! Ще се видим довечера.

— Още отсега се радвам за това.

Джанет напусна бара. На вратата се обърна и зърна мистър Брунер да гледа втренчено към нейната чаша, след което посегна към шипковия си чай. Тя въздъхна и потегли към стаята си.

Както си мислеше, вечерта премина скучно. С мъка успяваше да съдържи прозевките си. Прочутият гост не каза нищо, с което да защити голямата си слава.

По време на последвалата галавечеря Джанет се опита да завърже някакъв разговор. Винаги се озоваваше срещу абсолютно безличен и безмерно любезен събеседник и разговорът привършваше на третото изречение. Използва първия удобен случай, за да се прибере в стаята си. Беше решена в никакъв случай да не взема участие в дискусията утре. Тръсна нервно глава, като си представи за какво ще се говори.

„Ще ида в друг хотел — реши тя. — И ще си наема лодка! В края на краищата идването ми тук беше само израз на добра воля. Смятам, че направих достатъчно, за да си заслужи билета и нощувката.“

На следващата сутрин слънцето висеше в небето като огромно огнено кълбо. Джанет се облече съвсем леко. След това се сбогува с Джон Брунер, който я гледаше ококорено.

— За съжаление не мога да остана повече, мистър Брунер! Трябва да ме разберете! — вдигна неопределено рамене. — Проклетата работа. Трябва да подготвя няколко важни лекции.

— Напълно ви разбирам, доктор Къмингс. Ние сме толкова поласкани, че посетихте нашата среща!

Загледа се след нея с неприкрито възхищение.

„Де да можеше това, което ти се иска!“ — помисли си Джанет развеселена.

Намери си приличен хотел, почти до брега на океана. След като се настани и изпрати на летището панталона на стюардесата, реши да се поразходи по плажа.

На кея за даване под наем на лодки си избра една малка, но бърза моторница. Загорелият мъж с моряшка фланелка ѝ показва как да я управлява. След няколко минути вече се носеше с пълна газ по вълните към открито море.

Беше страхотно усещане. Слънцето пареше по кожата ѝ, но морският въздух беше влажен и прохладен. Джанет съблече панталона и блузата си, след което изключи мотора ѝ се изтегна на шезлонга в задната част на лодката. Беше се отдалечила доста. Наоколо не се виждаха никакви плавателни съдове.

След малко реши да съблече банския си, за да добие тен по цялото тяло. Никой не можеше да я види тук, освен ако специално я наблюдава със силен бинокъл. Чудесно беше така да усеща вятъра върху голата си кожа. Слабото поклащане на лодката ѝ действаше приспивно и тя се унесе в мечти.

Спомни си за последната нощ с Оливър. Пак усети силните му ръце, горещите устни, възбуждащата игра на езика му. Без да ще изстена тихо. Колко хубаво би било, ако можеха да се наслаждават на любовта си тук, на лодката, сред кротките морски вълни и вятъра...

Отвори очи, за да прекъсне фантазиите си. Нали сама сложи край на всичко?

Огледа се наоколо. Главата ѝ изведнъж се избистри. Решението да скъса с Оливър беше правилно. Копнежът ѝ по него беше просто

сексуална тръпка, моментен каприз на тялото. Щеше да мине тъй бързо, както дойде.

Запали цигара, отпусна се отново на шезлонга и затвори очи. След малко се унесе в дрямка.

Събуди се от шум на мотор. Ядосано отвори очи. Кой идиот се е приближил толкова до лодката? И защо шумът е толкова равномерен? Наоколо не се виждаше лодка. Сега Джанет съвсем се събуди. Всъщност шумът идваше някъде отгоре.

В този момент върху нея падна сянка. Тя стреснато извика. Някакъв мъж слизаше по въжена стълба, висеща някъде отгоре, а после скочи на палубата.

Вдигна очи и съзря малък вертолет. Стълбата висеше от него. Испита чувството, че сърцето ѝ спира. Какво значи това? Искат да я отвлекат? Но защо? Тя няма толкова пари. Бързо се уви с хавлията.

Мъжът подръпна въжената стълба и махна с ръка нагоре.

— Всичко е наред, Дик.

Едва тогава погледът му попадна върху Джанет.

— Но... но вие не сте тази, която...

— Колко любезно от ваша страна да си признаете! — тонът ѝ беше такъв, сякаш ей сега ще му прегризе гърлото. — Ще ми обясните ли все пак какво става тук?

— Аз... нищо не разбирам — измърмори мъжът объркано.

Отново се загледа нагоре, събра ръцете си на фуния и извика:

— Дик, сбъркали сме!

— Какво? — чу се вик отгоре.

— Казах, че сме се объркали.

— Какво казваш?

Мъжът вдигна рамене.

— Извинете ме, моля, но от шума на мотора не можем да се разберем.

— Но нали преди малко ви разбра, като му казахте, че всичко е наред?

Мъжът започна да се смее. Около кафявите му очи се образуваха бръчици.

„Много е симпатичен“ — помисли си Джанет. Беше се съвзела от шока и сега го гледаше изпитателно.

— Имаме уговорени знаци. Аз му сигнализирах, че всичко е наред. Той разбра жеста ми.

— Какво става, Марк? — чу се отгоре през шума на бясно въртящата се перка.

Марк погледна към Джанет с извинителна усмивка.

— Съжалявам, но трябва да се качвам отново. Извинете ме за безпокойството!

Тя не знаеше дали да се смее или да се възмущава. Какво трябваше да означава тази комедия? Да не би някакви шегаджии да са решили да се повеселят за нейна сметка? Но защо по такъв идиотски начин? И защо точно с нея?

Тя хвана младия мъж за ръката.

— Момент, моля! Ще си заминете оттук само след като ми обясните какво става всъщност!

— Снимаме един филм — обясни той. — Аз съм дубльор. Нашата филмова звезда не обича да се спуска по въжени стълби и затова аз го замествам. Сега трябваше да оттренираме сцената.

— Добре, но защо, по дяволите, тренирате на моята лодка?

— Всъщност не искахме да идваме на вашата. Някъде наоколо трябва да е лодката с главната героиня. Сигурно сега се чуди къде сме се запилели.

Джанет се засмя. Ама че работа, сега пък попада на кинаджии!

— Мислите ли, че е много възпитано да се изтърсвате на главата на нищо неподозиращи невинни хора? Да падате, тъй да се каже, от небето!

— Вече казах, че съжалявам — изръмжа с надигащо се раздражение Марк.

Стълбата се заклати.

— Трябва да си тръгвам...

— Аз пък си помислих, че ще ми се извините с една почерпка някъде довечера — усмихна се Джанет, обзета от внезапен прилив на авантюризъм.

— Защо не? — отвърна мъжът видимо облекчен.

Какво ли си мислеше, че ще иска от него? Може би вече е очаквал съдебни разправи.

— Къде ще се видим? — попита той бързо, като се хвана за въжето.

— Отседнала съм в хотел „Голдън бийч“. Ще ви чакам към осем на бара.

— Окей, съгласен! — извика Марк и се закатери нагоре.

— Пожелавам ви успех в търсенето — махна му Джанет.

— Какво казахте?

— Казах, че се надявам да намерите лодката с артистката и да снимате филма си до края.

Видя го как се засмя. После се качи в хеликоптера. Някой му подаде ръка отвътре. За момент се мярна още една физиономия, която любопитно погледна надолу.

„Ами че аз го познавам този! — мина като светкавица през главата ѝ. Това е пияницата от самолета!“

Във всеки случай много приличаше на него. Косата му беше дълга и разрошена. Не ѝ ли каза стюардесата, че Дик бил кинооператор?

Настроението ѝ моментално се приповдигна. Очертаваше се вълнуваща вечер. Точно както си го мислеше!

III

Гримира се особено грижливо, преди да слезе в бара на „Голдън бийч“. Кой знае защо срещата с Марк я вълнуваше много.

Той не само че изглеждаше много добре, но се държеше учудващо нормално. Във всеки случай не се надуваше, както правеха повечето кинаджии.

Марк седеше вече на един от високите столчета и я чакаше. Когато я съзря, бързо скочи и тръгна да я посрещне. Усмихна се колебливо и толкова силно стисна ръката ѝ, че тя извика от болка.

— Какво ви е?

— Винаги ли така се ръкувате с дамите, с които имате среща? Струва ми се, че всичките ми пръсти са счупени — изстена Джени.

— О, страшно съжалявам! Знаете ли, аз понякога не успявам да се вмества добре в етикета...

— Само понякога ли, Марк? — обади се един глас иззад гърба му. — Според ме ти изобщо не знаеш какво значи тази дума.

Марк сбърчи чело.

— Рей, какво искаш да кажеш?

— Ами, нищо особено — отвърна Рей през смях.

След това отпрати възхитен поглед към Джанет.

— Значи това е младата красавица, която си нападнал в морето? Наистина имаш добър нюх, момчето ми! Не може да ти се отрече. Добре, че дойдох с теб!

— Не мисля, че присъствието ти ще е от особена полза — измърмори Марк. След това се обърна към Джанет. — Това е Рей Бредбъри, нашият режисьор. Негова е налудничавата идея да снима любовна сцена върху лодка.

— Не бъди толкова тъп! Идеята беше добра, но изпълнението...

— Ако не друго, поне е адски оригинална — подигра го Марк.

— Следващия път ще снимам с Джеймс Джонс.

„Ако не ги разделя веднага, ще си имам двама кавалери за вечерта — помисли си Джанет. — Само дето няма изобщо да ми

обръщат внимание.“

— Какво ще кажете, ако идем на бара? — подхвърли предпазливо тя.

Рей се поклони.

— Дамата както винаги има право — установи той вежливо, след което хвърли заядлив поглед към Марк. — Но не на всекиго е по силите да се държи джентълменски с дамите.

Направи многозначителен жест с палеца и показалеца си. Джанет с мъка сдържа усмивката си, като видя смущението по лицето на Марк.

Рей ги поведе към едно уединено ъгълче на бара.

— Стоп! — възпротиви се Джанет. — Бяхме се уговорили да седнем на бара!

— Ами останалите къде ще седнат? Ако седим в една редица, няма да можем да си говорим — оплака се Рей.

— Че къде са останалите?

Марк посочи с пръст към Рей.

— Той е поканил целия екип на филма.

Джанет избухна в смях.

— Господи, каква чест!

— Е, не се възгордявайте прекалено — отбеляза сухо Марк. — В края на краищата ние представляваме само едно малко филмово студио от Ню Йорк.

— Което обаче с нищо не ни намалява цената — намеси се Рей.

В този момент се чу звънлив, малко остър женски глас. Рей извърна поглед.

— Това е Бабс. Тя е забележителна личност. Всъщност човек добива такова впечатление, само докато си държи устата затворена. В момента, когато каже първата дума, магията моментално се разваля.

Марк му хвърли ядосан поглед.

— Има един от нас, който нищо не разбира от жени, но със сигурност не съм аз. Ти просто не можеш да я проумееш.

— Ти да не би да я харесваш?

— Във всеки случай я уважавам.

— Защо не отложите дискусиите за жените за някой друг път? — меко предложи Джанет. — Аз искам просто да изпия едно питие, ако това е възможно, разбира се. Ако за господата представлява трудност

да преминат от теория към практика по отношение на жените, ще трябва сама да си поръчам.

В този момент вратата на заведението се отвори и отвън нахълта цяла група млади хора. Помещението моментално се изпълни със смехове и шум.

Джанет пое дълбоко въздух.

— Правилно ли разбрах, че сте малък филмов екип?

Марк се усмихна.

— Е, не сме чак толкова много. Само така изглежда, защото Рей е голям женкар и на него винаги са му необходими поне по три партньорки наведнъж.

— Здравей, Марк! Здравсти, Рей — край тях премина зашеметяваща красавица с ослепително руса коса и хвърли подозрителен поглед към Джанет. — Значи това е жената, която сбъркахте днес с мен?

— Направо не е за вярване, нали? — обади се Джанет саркастично.

— Какво искате да кажете?

— Ами, едва ли могат да се намерят два толкова различни типа като нас двете.

Бабс се обърна към Рей, търсейки помощ.

— Какво иска да каже тя?

Той ѝ смигна весело.

— О, ти не можеш да го разбереш, скъпа. Но пък и не е необходимо.

Бабс сбърчи недоволно чело.

— Ти винаги казваш, че не разбирам! — оплака се тя. — Накрая започвам да си мисля, че ме смяташ за глупава.

— Е, не бих се изразил точно така — усмихна се Рей иронично. — А пък и в края на краищата няма смисъл всеки да е носител на Нобелова награда.

Тя изфуча срещу него като тигрица.

— Това сигурно означава, че искаш да ме унижиш!

— Не бих противоречил на една дама — захили се той.

— Би било крайно неучтиво.

— А ти... простак такъв! — тя се опита да го ритне по кокалчето, но Рей ловко избягна атаката.

Разчорленият тип от самолета през цялото време стоеше зад Бабс. Гледаше замислено към Джанет.

— Вие сте... вие сте от...

— Да, това съм аз. Вашата спътничка, която вие любезно почерпихте с малко скоч. Само дето ароматът му не ме възхити до полуда, както може би сте очаквал.

— Откъде познаваш дамата, Дик? — заобиколиха ги няколко мъже с учудени погледи. — Ах ти, стар коцкар такъв! Защо си крил от нас такова приказно създание? Никога ли не си чувал за християнския принцип, че трябва да споделяш богатата с приятелите си?

Дик не смяташе, че ситуацията е комична.

— Не говори така, простако! Дамата няма много основания да каже добра дума за мене. Когато се срещнахме, се случи малка неприятност.

— Я, това е невероятно! — изхили се Рей.

— Умирам от жажда — изстена Бабс. — Тук няма ли нещо за пиене?

— Според мен има определена вероятност да се намери нещо точно. В края на краищата се намираме в бар.

— Защо не поръчвате тогава?

Джанет ѝ хвърли съчувствен поглед.

— Веднага схванахте проблема — похвали я тя.

Актрисата се втренчи подозрително в нея.

— Какво искате да кажете?

— Бабс, няма ли да престанеш? — възмути се Рей. — На всяко изречение отговаряш с „Какво искате да кажете?“ Бог ми е свидетел, че съм правил безбройни опити да ти обясня какво искам да ти кажа. Сега вече само благодаря на всевишния, че текстовете на ролите успяват да се задържат като по чудо в прекрасната ти главица.

В следващия момент се отдръпна, за да избегне удара в диафрагмата си.

Марк се запъти към една маса и цялата група го последва. Сервитьорът трябваше да донесе още няколко стола. След това се върна за поръчката.

— Вие също ли сте актриса? Всъщност как се казвате? — попита Бабс.

— Казвам се Джанет. Приятелите ми ме наричат Джени.

— Хей, чухте ли? — провикна се Дик. — Тя се казва Джени. Както мъртвецът в последния ни филм.

— Здравей, Джени — поздрави я всички весело.

Рей стана.

— Нека да продължим церемонията по представянето. И така, аз съм Рей, това е Марк, както вече си успяла да разбереш. А това са Бабс, Дик, Уолтър, Лино, Сам и Естер.

Джанет кимна поотделно на всеки от компанията. Естер беше пълната противоположност на Бабс — тъмнокоса жена с умни очи и сдържано поведение.

Дойде сервитьорът с поръчката и всички вдигнаха наздравица.

— Джени, ти също ли си актриса? — повтори Бабс въпроса си.

Джанет поклати глава.

— На света има и други професии, освен изпълняването на роли във филми, скъпа Бебси Бейби — обади се Рей.

— А, така ли? — учуди се Бабс.

— Аз съм доцент по психология в Колумбийския университет в Ню Йорк — каза Джени.

— В университета ли? — извика Бабс — Страхотно! Никога не съм била там.

— Ще се чувстваш неуютно там, скъпа — успокои я Дик.

— Какво искаш да кажеш? — актрисата впери в оператора огромните си очи.

Но преди той да се обади, Джанет предложи:

— По-добре ти разкажи за работата си. Ще ми бъде много интересно. Как се казва филмът, който снимате в момента?

— „Горещи нощи“ — отвърна Бабс и очите ѝ светнаха. — Голяма работа, това мога да кажа! — хвърли поглед към Рей. — Той е не само режисьор, но е написал и сценария. Просто невероятно, откъде взима толкова идеи този човек!

Джанет забеляза, че режисьорът направо се стопи под пороя от похвали. „Тя е влюбена в него, а изглежда и той я харесва — мина през главата ѝ. — Без съмнение е много полезно за самочувствието му да има около себе си жена, която го приема напълно безкритично.“

Поръчаха си по още едно питие. Настроението се повиши с няколко градуса. Джанет си каза, че по същото време би могла да се

намира в компанията на психотерапевтите, и сравнението я направи безмерно щастлива.

Успехът на вечерта беше пълен. След многото коктейли пиха шампанско. Марк седеше до Джанет и все по-често я гледаше внимателно отстрани. Тя усещаше как погледите му просто изгарят кожата ѝ. Нямаше какво да лицемерничи: младият Марк Ривърс ѝ харесваше много. Докосна случайно гърдите му с ръка и това я разтърси като електрически ток.

След третата чаша шампанско Джанет започна сериозно да флиртува с него. Той обаче остана сдържан. Това я ядоса. Защо не реагира на подканящите ѝ погледи? В края на краищата тя бе достатъчно привлекателна. Може би не е неговият тип? А може би вече е обвързан?

Доближи се още повече до него.

— Мисля, че е много вълнуващо да опознаеш по-отблизо хората на изкуството. Според мен колегите ти имат страхотно чувство за хумор.

— Не знам дали тези брътвежи могат да се окачествят като чувство за хумор — отговори той сухо и посочи към Бабс, която в този момент се опитваше да закрепил върху главата си чашата с шампанско.

Джанет се засмя весело.

— Аз... аз много се радвам, че стана това недоразумение с лодката днес. Иначе нямаше да се запозная с всички вас.

Щеше да каже: „Нямаше да се запозная с теб“, но искаше да го накара той да започне пръв. Помисли си, че не би било зле да се намира в силната му прегръдка и да не мисли за нищо друго, освен за любов.

Дик се наведе към нея.

— Вие двамата май хубаво си гукате, а?

— Точно така — отговори Марк. — И ще ти бъда особено признателен, ако не ни се месиш в разговора.

Дик се сепна.

— Не мога ли да кажа и аз нещо?

— Можеш, но не и някоя глупост!

— И кое според теб не е глупост? — поиска да узнае Дик.

— Хей, вие двамата! Много бързо се палите — намеси се Джанет. — Преди малко Рей и Марк се караха, а сега пък вие сте се хванали за косите. Да не би филмите да ви изнервят толкова?

Марк я погледна с усмивка.

— Изглежда е така. Повечето от нас са прекалено чувствителни.

— Да, може би — съгласи се Дик. — Но не и аз. Аз съм един уравновесен мъж, който винаги се държи на положение.

— Не бих се съгласила с последното, Дик — обади се Естер, която досега мълчеше.

Марк я погледна и закима усърдно.

— Естер има право. Както винаги.

Тъмнокосата актриса се усмихна на Джанет.

— Ние сме съвсем нормални хора, Джени. Всъщност нашето ежедневие е също толкова скучно, както и на повечето нормални хора, които работят по кантори и учреждения. Само дето около нас се е изградил някакъв ореол от романтични представи. Това, разбира се, е пресилено.

— Хей, слушайте, говори нашата умница! — извика Рей — Естер смята за свое призвание да обясни на хората колко сме банални и скучни всъщност.

— Че не сме ли такива? — попита Марк.

— Е, определено не е точно така, както го вижда Естер. Тя има прекалено развито чувство за реализъм.

— Какво искаш да кажеш? — обади се Бабс.

— Скъпа, ти не го разбираш.

Барбара Алдани, наричана още Бабс, се разсърди не на шега.

— Рей, ако още веднъж кажеш, че не го разбирам, ще ти се случи нещо много неприятно! Няма да допусна да се отнасяш с мен като с малко дете!

Очите на Рей заблестяха, когато погледна към нея.

— Знаеш ли, че изглеждаш умопомрачително, когато се ядосаш, скъпа?

— Благодаря ти, Рей! — Бабс веднага смени гримасата си с усмивка.

Всеки комплимент беше балсам за изтерзаната ѝ душа. Избухването бе забравено и нямаше нищо по-важно от признанието за

нейната красота. Последното беше особено ценно, когато идваше от устата на един режисьор и сценарист.

— Рей здравата е хлътнал по Бабс — прошепна Марк. — Затова ѝ даде главната роля, макар че всички ние имаме не особено високо мнение за качествата ѝ на актриса. Наистина изглежда добре, но за продукцията щеше да бъде от полза, ако коефициентът ѝ на интелигентност бе малко по-висок.

Джанет внимателно загледа двамата.

— Рей обаче крие чувствата си много умело — отбеляза тя толкова тихо, че само Марк да може да я чуе.

Той се засмя.

— Според мене малко се срамува. В края на краищата не е много престижно за един мъж да се влюби в жена с ум колкото на една кокошка.

— Не си ли малко краен в преценката си? Е, Бабс определено не притежава гения на Айнщайн, но според мен не е и толкова тъпа, за каквато се представя.

— Може би имаш право — замисли се Марк. — Понякога си мисля, че тя просто играе, блъфира с тази своя умствена ограниченост. Но като си помисли човек, прави го прекалено достоверно. Би трябвало да е дяволски добра актриса, за да изиграе такова нещо.

— А къде е вашият супермен?

— О, Джеймс Джонс! — Марк размахна енергично ръка във въздуха. — Зарежи го! Рей има рядката способност да налита на най-некадърните артисти. Затова и първият му филм нямаше никакъв успех. Този му е вторият.

— А кой финансира всичко това?

— О, Рей може да си го позволи. Баща му беше виден финансист. Вече не е между живите. Сърцето му не издържало на стреса. Завещал на сина си пет милиона долара. А Рей има на сърцето си две неща: първо, не иска да има нищо общо с финанси, и второ — желае да профука парите на баща си колкото е възможно по-бързо. Просто го е срам да бъде богат. Между другото, ако не е Естер, досега да не притежава нито цент.

— Мислех, че Естер е актриса.

— Тя е и актриса, даже много добра. В момента обаче се задоволява с второстепенни роли. Била е в Холивуд. Там имала някаква

сърцераздирателна афера с известна знаменитост. Мисля, че сега си почива от връзките си с мъже. Мога да я разбера.

Джанет го погледна учудено.

— Че ти самият си мъж! Как можеш да говориш така?

Той вдигна рамене.

— Не знам. Във всеки случай аз представлявам изключение. За разлика от много други съм способен да уважавам една жена.

— А другите не са способни, така ли?

— Определено не така, както аз. Те виждат жената като компания за в леглото — той стисна устни. — Човек трябва да уважава жената до себе си за това, което представлява като личност.

Джанет се усмихна широко. Естествено, изказването на Марк ѝ допадна като жена, но като психоложка реши, че е малко странно. Мъчеше се да отгатне причините за такава една позиция.

— Женен ли си, Марк?

Той поклати отрицателно глава.

Джанет въздъхна облекчено. Погледите им се срещнаха и между тях проблеснаха искри. Дланите ѝ се овлажняха. Този Марк наистина беше чудесно момче!

„Ще взема да се влюбя в него! — мина ѝ през главата. — А и съвсем ясно виждам, че не съм му безразлична“.

Усмихна му се съблазнително.

— За съжаление вдругиден ще трябва да отлетя за Ню Йорк. Не мога да си позволя по-голяма отпуска. Вие колко време ще останете в Маями бийч?

Не можеше по-ясно да намекне, че иска да се видят отново.

— Снимките ще продължат още четири дена — той се поколеба за малко. — Аз обаче...

Замълча.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, нищо.

Джанет се облегна разочаровано на стола си. Сигурна беше, че иска да я види отново. Защо не го кажеше?

Рей се наведе през масата:

— Имаш ли някакви планове за утре, Джени?

— Засега не.

— Искаш ли да гледаш как се снима филм?

— С удоволствие.

— Чудесно! Тогава ела утре сутринта на плажа. Започваме в девет.

— След като не може да върже никого да седи в киносалона и да гледа филмите му, трябва да е щастлив, че ще има публика поне при снимането — подигра го Дик.

— Между другото, твоето мнение ще ми помогне изключително много при работата — продължи Рей, като я гледаше настойчиво.

— Ще видя какво мога да направя — тя стана и огледа цялата компания. — Уморена съм, днешният ден беше доста напрегнат. Ще се видим утре.

— Лека нощ, Джени! — чу се от всички страни.

Чакаше реакцията на Марк. Погледна за миг към него. Преди да сведе очи, успя да види, че я гледа с напрегнат интерес.

„Значи не съм се излъгала! — зарадва се Джанет. — Харесвам му! Сигурно се притеснява от другите и затова не смее да ме помоли за среща. Утре ще трябва да си поприказваме насаме.“

Отиде в стаята си и веднага влезе в банята. Застана пред огледалото и се огледа критично. Прекара леко пръсти по гърдите си.

— Ще те чакам, Марк — прошепна тихо. — Просто съм луда по теб!

„Направо си се побъркала — прошепна ѝ един вътрешен глас. — Познаваш го само от няколко часа, а вече искаш да го притежаваш!“.

Но това беше нещо повече от желание за секс. Наистина, Марк я привличаше неудържимо, но освен това от него се излъчваше топлина и обещание за обич. Може би това е мъжът, който ще ѝ подхожда напълно?

„Да, сигурна съм — помисли си унесено. — Нали затова съм психоложка, познавам хората.“

Отпусна се в горещата вода на ваната. Натърка се с ароматния шампоан. Тялото ѝ омекна, главата ѝ се замая леко. Ами ако и Марк беше тук? Каква ли нощ щяха да прекарат заедно? При тази мисъл мускулите ѝ затрепераха. Изстена тихо и си пожела вече да е сутрин.

На следващия ден Джанет отиде едва към обяд на плажа. Беше спала като къпана във всеки смисъл на думата. Чувстваше се

отпочинала и бодра.

Сред филмовия екип цареше творческа бъркотия. Всички бързаха и се суетяха. Поздравиха я кратко и пак се хванаха за работа.

Снимането на филм си беше тежък труд и Джанет ясно го виждаше в момента. Дик постоянно сменяше позицията на камерата, включваше този или онзи прожектор. Рей беше страшно капризен като режисьор и много трудно успяваха да му угодят.

Сега Джанет видя и изпълнителя на главната роля. Беше позастаряващ красавец, очевидно безумно влюбен в собствената си личност.

Естер стоеше малко по-назад и мълчаливо наблюдаваше снимките. Джанет отиде при нея.

— Защо сте наели Джеймс Джонс? — попита я тихо. — Май имате само главоболия с него.

Естер се засмя.

— Съвсем вярно. Но поне е известно име — тя въздъхна. — Всъщност това е единствената добра дума, която мога да кажа за него. Въобще не мога да си представя как го е постигнал. Като артист е съвсем посредствен. Рей го ангажира единствено с надеждата, че популярността му ще привлече публиката. Първият филм беше пълен крах.

— И ти си мислиш, че Джеймс Джонс ще ви напълни касата?

— Ако трябва да съм напълно откровена — съмнявам се — рече Естер замислено. — Но ти нали вече познаваш Рей? Когато си научи нещо, никой не може да му го избие от главата. Освен всичко останало, парите са негови. Ако иска, може да ги изхвърли през прозореца.

Джеймс Джонс беше изиграл сцената и сега пристъпи към тях. Изглежда Джанет кратко и изпитателно и се обърна към Естер.

— Ако продукцията върви все така мудно, ще трябва да се спазаряваме наново — започна той недоволено.

— Нали се договорихме вече? Не може така, мистър Джонс!

Веждите му се вдигнаха многозначително.

— Ще видим тая работа!

Обърна се и се отдалечи с бързи стъпки.

— Много любезен човек, няма що! — отбеляза Джанет.

— Естер! — извика Рей по мегафона.

Междувременно неколцина любопитни минувачи се бяха насъбрали покрай снимачната площадка и зяпаха работата на групата. Естер се запъти към режисьора. Джанет се огледа. Къде ли се е дянал Марк?

Внезапно усети две ръце върху раменете си. Обърна се бързо.

— Марк?

— Здравей, Джени — усмихна ѝ се Дик. — Колко се радвам, че дойде да ни видиш!

— Какво е станало с теб, Дик?

Той тръсна несигурно глава. Косата му я нямаше. Беше късо подстриган и сресан. Новата прическа му придаваше съвършено различен вид. Беше станал определено по-мъжествен.

— Днес сутринта бях при бръснаря — измърмори той. — Крайно време беше. Харесва ли ти?

— Хмм, да! Изглеждаш много по-добре от преди.

— Благодаря ти! Всъщност, целта ми беше да ме харесаш.

Джанет се засмя.

— Е, постигна го.

— Значи ще мога да постигна и останалото. Искаш ли да пийнем заедно нещо?

— С удоволствие. Но днес ми се пие само безалкохолно. Шампанското от вчера още ми мъти главата.

— И моята. Дадох тържествено обещание да не пия толкова занапред. Искаш ли да ми помогнеш да го спазя? — погледна я умолително.

— Стига да мога, ще го направя — Джанет се озърна наоколо. — Къде е Марк?

— Сутринта замина за Ню Йорк. Сцените, в които участва, са вече заснети. Договорът му изтече.

Джанет усети да я изпълва страхотен гняв. Защо вчера не ѝ каза, че ще си заминава? Не беше честно! Във всички случаи го е знаел! Само ѝ съобщи, че екипът ще остане още четири дена в Маями... А, да — сега си спомни: той искаше да добави нещо, но после замълча. Що за човек бе той, по дяволите? В очите му определено имаше интерес. А след това просто си заминава! Това май прилича на бягство!

„О, само да ми падне! — помисли си раздражено. — Ще му го върна тъпкано! Ще го накарам да полудее от страст, а после ще го

оставя да се оправя сам!“

— Дик, знаеш ли, промених решението си. Като си помисля, бих могла да изпия един „Блъди Мери“.

Лицето му засия.

— Съгласен съм с теб! — обещанието му да намали алкохола беше моментално забравено.

Отидоха заедно в бара на плажа. Тя демонстративно се притисна към него. Очите на Дик заблестяха от гордост, а колегите му започнаха да мятат завистливи погледи.

— Джени, знаеш ли, че си страхотна!

Тя се засмя поласкана.

— И сигурно са ти го казвали доста мъже — допълни той смутено.

— Двама или трима.

Дик се засмя малко пресилено.

— Жените са действително странни същества — измърмори на себе си. — Никой мъж не може да ги разбере. Винаги са склонни или да скромничат, или да преувеличават.

— Ах да — забравих, че ти си женомразец — спомни си Джанет.

— Аз? Женомразец? От къде на къде?

— Във всеки случай, така ми се стори в началото — отвърна тя сухо.

— Дай ми възможност и ще ти докажа обратното.

Джанет се поколеба. Какво да му отговори? Първото ѝ впечатление от Дик се оказа подвеждащо. Операторът всъщност беше добро момче, малко комплексирано наистина, но се поддаваше лесно на влияние. Когато човек го опознаеше по-отблизо, започваше да го харесва. Стюардесата имаше право. Нелюбезното държание и немарливостта бяха само фасада, израз на прекалено развит инстинкт за самосъхранение.

Погледна го изпитателно и веднага разбра, че младежът се е влюбил в нея.

Ами тя? Пред очите ѝ се появи образът на Марк. Не бе ли за предпочитане да го забрави? Той се измъкна тайничко, като измамник, а при това тя беше сигурна, че не му е безразлична. По дяволите! Една жена не може да се излъже чак толкова! Или все пак може? Не я ли подведе собственият ѝ интерес към него? Марк ѝ хареса още от самото

начало и бе приела, че чувствата им са взаимни. Само че шансът да се сближи с него вече беше проигран и вместо това налетя на Дик. Може би трябваше да уплътни времето си с него, докато рано или късно все пак се срещне с Марк?

Внезапно се засрами от тези си мисли. Погледна младия отстрани. Изглеждаше много добре, макар че никога не би събудил у нея същите чувства като Марк. Лицето му беше открито, замечтано, почти като на юноша. Да, идеята за новата прическа му беше дошла точно навреме.

Дик колебливо хвана ръката ѝ.

— Не ми отговори на въпроса.

— Дай ми малко време, Дик!

Той замълча.

Джанет изпразни чашата си и стана.

— Сега се връщам в хотела. Ще се видим в Ню Йорк. Ето, това е телефонният ми номер — подаде му визитната си картичка.

Дик я сложи в джоба си, без да каже нищо. След това я проследи замислено с поглед, докато тя пресичаше ивицата на плажа.

IV

След свежия морски въздух горещината и задуха в Ню Йорк и се видяха почти нетърпими. Като се прибра в къщи, веднага застана под душа. Наслаждаваше се на ледените струи, обливащи разгорещеното й тяло.

Иззвъня телефонът.

Навлече бързо халата си и изтича в хола, който й служеше и за кабинет.

— Здравсти, Джени! Най-сетне те намерих. През целия ден се опитвам да се свържа с теб.

Дик!

Джанет се засмя.

— Нали трябва да ходя на работа, Дик!

— Да, разбирам. Но не си ли представяш колко съм се затъжил за теб? След като ти си замина, Маями ми се струваше най-тъпото място на света.

— Не, не е чак така, Дик! Като си помисля за горещината в Ню Йорк, веднага ми се дощява да съм на морския бряг.

— Само с мен обаче! Няма да те пусна да идеш сама!

— Какво ти става, Дик? Да не си се побъркал?

— Да, наистина. Защото съм се влюбил в теб. Затова. Не ми е лесно да изричам тези думи, по дяволите! Но бог ми е свидетел, че е така. Искаш ли да се видим довечера?

— Ако не друго, умееш да преминеш директно към същността на нещата — отбеляза Джанет.

— Всъщност съм много нерешителен — призна си Дик. — Но откакто те познавам, с мен стана нещо необичайно. Просто се промених! Непрекъснато мисля за теб. Ден и нощ кроя планове, за да те накарам да отвърнеш на чувствата ми. Джени, просто трябва да те видя! Моля те, дай ми шанс!

— Хмм, не знам какво да кажа. Довечера мислех да прекарам няколко часа на работната си маса.

— Моля те, Джени!

— Е, добре. Можем да се срещнем след един час.

— Къде?

— Аз живея в Гринуич вилидж. Знаеш ли бистрото на Стив?

— Знам го. Значи към осем!

Джанет въздъхна. За момент се уплаши, че ще дойде да я вземе от апартамента ѝ. А при неговото състояние трябваше да си подсигури колкото се може по-голяма дистанция. Ако пристъпи прага на жилището, кой знае какви идеи ще му дойдат в главата.

Гримира се набързо и се облече. Избра светъл спортен костюм, който ѝ стоеше много добре. Дългите руси коси падаха свободно на раменете.

Бистрото на Стив беше наблизко. Можеше да иде пеша. В заведението се събираха млади хора — предимно интелектуалци. Както винаги, цареше творческа атмосфера и се разговаряше на висок глас.

Джанет се огледа за свободно място. Дик го нямаше никъде. Странно, гласът му по телефона звучеше толкова настойчиво!

Една ръка легна на рамото ѝ.

— Джени!

Обърна се. Срещу нея стоеше Марк. Втренчи в него неразбиращ поглед. Какво става всъщност? Нали има среща с Дик?

— Колко хубаво е да се видим отново! — каза тихо той.

— Къде е Дик?

Очите на Марк потъмняха.

— Защо питаш?

— Защото имах уговорка с него.

Ръката му се плъзна по рамото ѝ и падна надолу.

— А, така ли? — беше много разочарован. — Не знаех.

Джанет се обърка.

— Наистина ли не знаеше? Искам да кажа — не те ли изпрати той тук?

— Мене ли? Не. Естествено, че не! Аз редовно се отбивам тук. Стив прави най-хубавата салата в Манхатън.

— Хмм... — тя загриза долната си устна.

Как да се държи с Марк? Като си спомнеше как си замина, без да се обади, отново я хващаше яд. Но като усетеше погледа му

неочаквано се размекваше. Просто не можеше да разбере поведението му. Ако я харесва — а в това тя беше почти сигурна, — защо не иска да се срещнат отново? Това, че се видяха тази вечер, си беше чиста случайност.

В заведението влезе млад мъж и бързо се промъкна през навалищата. Като видя Джанет, очите му светнаха.

— Джени, скъпа!

В този момент Дик забеляза стоящия наблизо Марк.

— Ти пък какво правиш тук?

— Същото като теб — отвърна му Марк развеселен.

Дик погледна объркано към Джанет.

— Да не искаш да кажеш... да не искаш да кажеш, че имаш среща с Джени?

— Не, просто си седя и си пия бирата.

— Тогава продължавай да го правиш! А нас можеш да ни оставиш сами. Ела, Джени!

Марк го хвана за ръката.

— Почакай малко, Дики! Не сме се разбирали така. Аз заварих тук Джени. Значи можем заедно да пием бира, нали така? Е, някой може да пие и нещо по-твърдо — той погледна подигравателно към Дик. — Само като си помисля как заспа върху тоалетната чиния на партито у Естер...

Лицето на приятеля му почервения.

— Всеки се е напивал... когато има причина.

— Да, не всеки може да се владее.

— Е, ти нали можеш!

— Точно така. Поне не се напивам до козирката всяка неделя.

Джанет, която до този момент беше наблюдавала с интерес двамата мъже, сега реши да се намеси.

— Ей, да не сте в детската градина! Ако сте решили да се карате, ще си намеря друга компания. Май си представях по-иначе днешната вечер.

— Добре, имаш право — измърмори Дик.

— Значи ще пием бира заедно, така ли? — попита Марк.

— Е, щом така и така си тук... — Дик хвърли към Джанет поглед, изпълнен със съмнение. — Човек тъкмо се запознае с най-

готината мадама в Ню Йорк, и веднага пристига някой навлек, дето само си пъха носа, където не му е работата.

Джанет изведнъж се почувства страшно неловко, но положението същевременно я ласкаеше. Освен това вече беше съвсем сигурна, че Марк ще ѝ принадлежи скоро.

„Но първо ще му дам един урок — реши тя. — Сам си го изпроси, като си обра крушите от Маями, без да се обади. Луд ще го направя!“

Намерението ѝ беше един лек флирт с Дик. „Нека да видим как ще му се отрази това.“

Дик без съмнение беше взел много навътре думите на Марк. Поръча си само минерална вода, с което предизвика насмешливия му поглед.

— Няма нужда да се стараеш чак толкова.

— Ти...

Джанет го хвана за ръката и му хвърли поглед, преливащ от всеотдайност.

— Дик, скъпи — каза му тихо. — Я по-добре ми кажи кога ще бъде готов филмът?

Дик трепна и веднага забрави раздразнението си.

— След две седмици привършваме с монтажа.

— Ще правите ли парти по случай премиерата?

— Да, естествено, ще има празник. Но защо питаш?

— Не се ли сещаш? — намеси се Марк. — Джени, нали ще дойдеш с мен на партито?

На устата ѝ беше да каже „да“. Но не искаше да се издаде толкова бързо.

— Не мога да кажа предварително — отвърна студено. — Трябва да видя първо какво има в програмата ми.

— О!

— Искаш ли да идем някъде другаде, Джени? — попита Дик. — Тук май е доста пренаселено.

— Защо, заведението ми харесва.

— Е добре, щом искаш да останеш тук... — Дик се втренчи в чашата си с минерална вода, като че ли там се намираше решението на всичките му проблеми.

„Ето че направих двама мъже нещастни — помисли си Джанет. — Наистина не е честно. Но може ли човек да бъде честен, когато става въпрос за чувства?“

Трябваше да разсъждава трезво. Отметна с две ръце русата си коса назад и се изправи.

— Ще ме извините ли за момент?

Докато се отдалечаваше, усещаше погледите им в гърба си като нещо материално.

Влезе в тоалетната, застана пред огледалото и започна да оправя грима си. Нямаше никаква нужда от това, но ѝ трябваше малко време, за да размисли. Внезапно чу зад себе си звънлив малко остър женски глас:

— Ау, направихте ми дупка на ръкава!

„Откъде ми е познат този глас?“

— Извинявайте, съжалявам много — отвърна сдържано друг женски глас. — Не исках да го направя.

— Какво искате да кажете?

Бабс, разбира се!

— Тази блуза струва сто и осемдесет долара! — изплака актрисата. — Да не мислите, че ще мина с едно извинение?

— Но вие сама сте си виновна — възрази другата жена. — Защо се приближихте толкова до мен?

— Да не сте полудяла! Аз съм била виновна! Искях само да си избърша обувките. Ако искате да пушите, трябва да внимавате повече!

— А вие трябва да внимавате къде стъпвате.

— Какво да правя, като е такава навалица?

— Нямайте свидетел на случилото се. Дупката може да е била и от преди.

— Няма да оставя тази работа току-така! — извика Бабс.

— Но моля ви се, госпожици! — приближи се чистачката. — Не правете трагедии от нищо. Застрахована ли сте? — обърна се тя към потърпевшата.

— Какво искате да кажете? — загледа я подозрително Бабс.

— Просто дайте на госпожицата застрахователния си номер и всичко се урежда.

Джанет, която беше станала неволен свидетел на разговора, се засмя беззвучно. Тези кинаджии наистина бяха все импулсивни

натури. Не само мъжете, но и жените непрекъснато влизаха в конфликти помежду си и с другите хора.

Бабс влезе в умивалнята с почервено лице. Застана пред огледалото и погледът ѝ мигновено падна върху Джанет.

— О! — извика тя. — Тук ли беше досега, Джени? Чу ли разправията преди малко?

— Трябваше да съм свършено глуха, за да не чуя.

Бабс вдигна ръка и показа съвсем мъничка дупка от изгаряне върху блузата си.

— Онази крава ми я направи! — изруга тя. — Блузата ми е подарък от Рей. Страшно ми е скъпа! А ето сега...

В този момент в помещението влезе висока млада жена, която май се нуждаеше от лека диета за отслабване. Тя хвърли сърдит поглед към актрисата. Караницата заплашваше да започне отначало. Джанет хвана блондинката за ръка.

— Остави тази работа, Бабс. Нещата са уредени, ще си получиш обезщетението.

Бабс все пак изпроводи виновницата с убийствен поглед. След това се засмя.

— Имаш право, Джени. Прекалено съм известна, за да си позволявам да губя контрол над нервите си — тя стисна устни и допълни колебливо: — Във всеки случай, след като излезе филмът на Рей, ще съм много известна. Всички ще ме познават...

— Представям си.

Актрисата впери в нея горящ поглед.

— Ще ти издам една тайна — каза ѝ тихо. — Ти си първата, която ще узнае. Зарязвам киното!

— Какво?

— Да, ще ставам домакиня и майка.

— Но аз мислех, че призванието ти е да бъдеш артистка!

— Е, безспорно с удоволствие бих правила и филми. Вече имам два зад гърба си. В първия имах само малка второстепенна роля. Но понякога си мисля, че не съм толкова добра актриса.

Джанет се вкамени от учудване.

— Откъде ти хрумна тази идея?

Бабс я погледна с огромните си невинни очи.

— Ако някой ме ангажира, то ще е, понеже съм секси. Даже и във филма на Рей почти през цялото време съм гола — тя вдигна решително глава. — Но Рей въпреки всичко ме уважава и харесва не само тялото ми, но и мен самата като личност.

Джанет усети как се изпълва със съчувствие. Бабс изглежда се чувстваше доста по-неуютно в положението си, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Сигурна съм в това.

Бабс я погледна недоверчиво.

— Какво искаш да кажеш?

Психоложката не можа да сдържи усмивката си.

— Ами, искам да кажа... това, което казах.

— Добре — успокои се Бабс. След това я загледа любопитно. — Ти сама ли си тук?

— Не, Марк и Дик са с мен.

— Май си хлътнала по Дик, а?

— Не.

— Защо тогава се срещаш с него?

— Трябва ли да съм влюбена във всеки мъж, с когото се срещам?

— Е, разбира се, че не! Просто се учудвам, че те срещам тук.

— Живея наблизо.

— О, това е изненада! Аз също — тя каза адреса си.

— Я виж ти, излиза, че ние живеем почти една до друга, а изобщо не се познаваме.

Бабс я погледна затворнически.

— Искаш ли да ми дойдеш на гости? Ще си поприказваме ей така, по женски.

Джанет се замисли за момент. Не можеше да остави Дик и Марк сами. Всъщност защо не? Двамата си прекарваха чудесно, а особено Марк трябваше да получи малък урок.

— Добре, нека си поприказваме по женски — реши тя. — Ще ида само да кажа довиждане на кавалерите си.

— Ще дойда с теб — засия Бабс. — Не съм ги виждала цяла вечност. Всъщност от около три часа.

— О, наистина е време да се видите! Те ще бъдат толкова радостни, че остават сами да си пият бирата!

Джанет още виждаше пред себе си разочарованите лица на Дик и Марк, когато двете с Бабс напуснаха бара. Артистката я хвана за ръкава и я завлече до една витрина.

— Я виж, тези бебешки дрешки не са ли много сладки?

Очите ѝ просто грейнаха.

— Знаеш ли, не съм добре запозната с бебешката мода — отвърна Джанет.

— Разбирам, разбирам. Но ако ти и Дик по някое време...

— Какво искаш да кажеш? — сепна се Джанет.

— Е, да, след като сте влюбени един в друг, рано или късно ще си имате бебе.

Джанет се разсмя с глас.

— Имаш доста развинута фантазия, Бабс! Аз познавам Дик от няколко дена, а ти вече ми избираш дрехи за бебето. Не! — поклати глава тя. — Тези работи не стават толкова бързо.

— Жалко — измърмори Бабс разочаровано. — Ако знаеш само колко е хубаво да си имаш бебе, нямаше да се смееш така.

— Рей също ли се радва за вашето бебе?

— Хмм, не знам със сигурност. Той е много затворен човек и не дава да се разбере какво мисли.

„Рей бил затворен! — засмя се вътрешно психоложката. — Странна преценка!“

Бабс тръсна решително глава.

— Във всеки случай аз се радвам, а в края на краищата това е най-важното.

— Съвсем права си, разбира се.

— Ако ти и Дик...

— Не съм влюбена в Дик! — прекъсна я Джанет. — Това е изцяло твоя идея. Просто се бяхме разбрали да пийнем тази вечер по едно питие.

Бабс я погледна недоверчиво.

— Я ми кажи, не си ли падаш малко и по Марк? Ако е така, жал ми е за тебе, Джени.

— Защо?

— Марк е страшно скучен човек.

— Виж какво, скъпа, според мен ти просто хвърчиш из облаците. Понеже ти и Рей сте влюбени, смяташ, че всички останали жени нямат

никаква друга работа, освен по цял ден да се чудят на кого да посветят чувствата си. И тъй — тя пое дълбоко въздух, — за да свършим с тази тема, ще обобща накратко, не съм влюбена нито в Дик, нито в Марк!

— Добре де, добре, всичко е наред.

— Във всеки случай ми е интересно защо смяташ, че Марк е скучен човек?

— Понеже е скучен.

— Това не е отговор.

— Просто знам. Може и да не съм права.

Джанет въздъхна.

— Но нали току-що го твърдеше със сигурност?

— Е, ти познаваш по-добре хората. Нали работиш там, в университета.

Джанет се предаде. Безсмислено беше да се опитва да води разумен разговор с Бабс. Тя беше просто едно малко момиченце.

Мнението ѝ се потвърди напълно, когато пристъпи прага на нейното жилище. Актрисата гордо я покани в апартамент, чието обзавеждане напомняше на куклена къщичка. Навсякъде имаше порцеланови украшения и сервизи, столовете и креслата бяха отрупани с розови и светлосини възглавнички, а върху канапето, което служеше същевременно и за легло, имаше няколко кукли с огромни очи, също като притежателката им, наредени плътно една до друга.

„Един мъж сигурно ще хване клаустрофобия в този апартамент“ — помисли си Джанет.

В същия момент Бабс започна да се оплаква:

— Рей иска да сменяме изцяло мебелировката. Да беше видяла жилището му! Там е направо пустош! На стените има някакви картини, от които нищо не може да се разбере. А пък самите стени са съвсем бели. Направо да си умреш от скука! Е, да, мебелите не са съвсем лоши — естествена кожа. Обаче върху нея няма нищо!

Джанет посочи с жест около себе си.

— А това тук е много по-хубаво, нали? — Ами не е ли така?

— Всъщност — въпрос на вкус. Но мога да си представя, че Рей ще харесва нещо по-семпло.

„Все пак той разбира малко от малко“ — щеше да добави, но не искаше да огорчава приятелката си.

На входната врата се позвъни. Бабс моментално скочи.

— Това е Рей! Ама че работа, май нашата вечер по женски ще се провали!

Наистина беше Рей. Тя го въведе преизпълнена с гордост в кукления си дом.

— Представи си, Рей, бях в бистрото на Стив и изведнъж виждам Джени! Нали е страхотна изненада?

Рей се усмихна.

— Там можеш да срещнеш половината Манхатън.

— Марк и Дик бяха с нея.

Рей погледна изпитателно към Джанет.

— Изглежда киното доста те интересува.

Тя вдигна рамене.

— Дик ми се обади.

— А, така значи. Ти предизвика у него невероятна промяна. Нашият оператор изведнъж стана страшно примерен. За пръв път в живота си отиде на бръснар например. Кажи ми — изглежда я Рей внимателно, — искаш ли да ти направим малко пробни снимки? — приближи се и прекара пръсти през дългата ѝ коса. — Цветът естествен ли е?

Джанет отстъпи една крачка назад.

— Виж какво — отвърна ядосано, — това си е моя малка тайна!

Бабс се доближи ѝ се притисна към него.

— Ей, какво ти става? Нали ми обеща, че няма да се заглеждаш по други жени?

Той я прегърна нежно.

— Не съм направил такова нещо, скъпа! Но човек като мен трябва да мисли и за професията си. Както виждаш, Джени е доста надарена.

Бабс се отдалечи успокоена. Стрелна го влюбено с огромните си очи.

— Аз ѝ казах.

— Какво си ѝ казала?

Лицето ѝ се изчерви леко.

— Ами... знаеш какво. Че скоро ще се женим.

— Аха!

Тя се сгуши в прегръдките му. След това го целуна по бузата.

— Всъщност е крайно време, скъпи, не мислиш ли така?

— Това се нарича оказване на натиск, любима моя.

— Не си искрен, Рей! Нали казваше, че ме обичаш?

— Разбира се — успокой я той и я притисна към гърдите си.

Джанет реши, че вечерта се очертава много вълнуваща, но тя самата очевидно е излишна.

— Трябва да си вървя, Бабс. Имам работа.

— Много се радвам, че дойде, Джени — тя погледна към Рей. — Кажи, скъпи, след като Джени вече знае, мога ли да кажа и на останалите ни познати? Може би трябва да организираме малко парти? Моля ти се, кажи да, Рей!

— Къде? В тази куклена къща ли? — Рей направи гримаса на отвращение.

— Можем да наемем зала в „Хилтън“.

Той изстена високо.

— Господи, какво ли ми предстои да преживея още! Така е, когато човек се хване на въдицата!

Бабс погледна гордо към приятелката си.

— В замяна на това получаващ една забележителна жена, Рей — измърка прелъстително. — Човек трябва да направи някаква малка инвестиция. И така — ще правим ли парти или не?

— Добре де, щом трябва.

— Ти разбира се ще дойдеш, Джени, нали? — Бабс я хвана за ръката.

— Кога ще бъде партито?

— Следващата събота. Нали си съгласен, скъпи?

— Прави каквото знаеш — отвърна ѝ той равнодушно. — Ти искаш да организираш парти, ти ще се занимаваш с него. Като че ли и сега не сме принудени да изтърпяваме достатъчно скучни вечеринки! — въздъхна и се намръщи.

Бабс изобщо не го слушаше.

— Значи в събота вечер, Джени. Страшно се радвам! Дик естествено също е поканен — допълни тя.

Джанет пое дълбоко въздух, но в крайна сметка замълча. Бабс така или иначе нямаше да може да разбере, каквото и да ѝ обяснява. Тя чуваше само това, което искаше да чуе. Сбогува се с Бабс и Рей и се запъти към къщи.

За момент се замисли дали да не се върне в бистрото, но веднага отхвърли тази идея.

V

Партито не се състоя в „Хилтън“. Рей все пак бе проявил достатъчно здрав разум. Но въпреки това Бабс беше избрала много шиказен хотел и обслужването и обстановката бяха на висота.

Самата тя беше красива като картинка и разбира се — изключително секси. Посрещаше гостите със сияещи очи.

— От нашата Бабс ще излезе забележителна светска дама — отбеляза Естер с учудване, докато отпиваше от шампанското си, заобиколена от избрани гости.

— Според мен тя има да ни съобщи много вълнуваща новина тази вечер — подметна тайнствено Джанет.

— Какво, какво?

Всички наостриха уши, но тя само вдигна пръст към устните си:

— Нека самата тя да го каже.

Рей се беше сврял в един ъгъл с леко отегчена физиономия.

Марк още не беше дошъл. Джанет непрекъснато се оглеждаше, като същевременно се стараяше да не прави впечатление с търсеция си поглед.

Поведението на Дик беше сдържано. Това я радваше. Значи си е направил някои изводи.

Марк дойде много късно. Смеси се с гостите, без да отвърне на настойчивите погледи на Джанет. Почувства, че я обзема гняв. На всичкото отгоре той изглеждаше дяволски добре.

Но външният му вид не беше основната причина, поради която сърцето ѝ се разтуптяваше по-бързо в негово присъствие. От този човек се излъчваше нещо, което я караше да се възбужда, амбицираше я на всяка цена да го прелъсти.

Отиде при него и рече:

— Здравей, Марк, радвам се да те видя.

И отново тази едва забележима искра в очите му.

— Здравей, Джени, много хубаво, че дойде.

— Имам два билета за театър за вдругиден. Искаш ли да дойдеш с мен? — гласът ѝ потрепери.

Той се поколеба за момент. Нямаше как Джанет да види, че ръцете му зад гърба се стиснаха в юмруци.

— За съжаление съм ангажиран вечерта — отвърна ѝ с разстроено изражение. — Страшно съжалявам наистина, бих дошъл с удоволствие.

Тя стоеше до него и чакаше. Ако имаше поне капка интерес, сега той трябваше да предложи нещо.

Но нищо такова не се случи. Само ѝ се усмихна измъчено:

— Извини ме, трябва да говоря за една работа с Естер.

Джанет с мъка сдържа гнева си. Какво си мисли този... този дебил в края на краищата! Да не би да очаква да падне на колене пред него! Много се лъже!

Защо, по дяволите, ѝ причинява болка?

Марк Ривърс очевидно я харесваше. Беше сто процента сигурна, че я харесва. Защо тогава се държеше така?

Той беше мъжът на мечтите ѝ — знаеше това от мига, когато го видя за пръв път. Как трябваше да го спечели?

Огледа се в просторното, празнично украсено помещение.

— Джени, толкова се радвам да те видя!

До нея, широко усмихнат, изникна Дик.

Тя се втрени в него. Очите ѝ все още хвърляха гневни искри.

— Какво има? — смути се той. — Да не те е обидил някой?

Държеше се като тийнейджър, току-що навлязъл в пубертета.

Джанет се насили да се усмихне.

— Не, Дик. Просто си мислех за моята работа. Днес имах тежък ден в университета.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Тя се засмя и го погледна с благодарност. Загрижеността му беше толкова мила, след като Марк я отблъсна по такъв начин.

— Не, нещата са уредени вече. Ще бъдеш ли така добър да ми донесеш една чаша шампанско?

— Разбира се, скъпа! — Дик просто разцъфтя пред очите ѝ.

Сега вече изобщо не знаеше какво да прави. Във всеки случай не трябваше да показва на Марк, че е запленена от неотразимия му чар.

Дик се върна с шампанското и я загледа влюбено. Джанет се облегна на рамото му и крадешком потърси с поглед Марк. Забеляза как лицето му помръкна и той се извърна така, че да не ги гледа.

В този момент се приближи Бабс.

— Ей сега ще съобщя новината — изчурулика сладко тя. — Чакам само Рей.

— Но той е там отзад! — кимна Дик към дъното на салона.

— А, да, сега ще го извикам. Знаеш ли — единственото, от което се страхувам, е церемонията в църквата — обърна се тя към Джанет.

— Защо? Аз си мислех, че страшно много се радваш.

— Да, разбира се, че се радвам! Но едно нещо ме тревожи.

— Какво?

— Не искам Рей да научи истинското ми име.

— Не се ли казваш Барбара Алдани?

— Това е творческият ми псевдоним — прошепна Бабс и се озърна да види дали не ги слуша някой. — Всъщност се казвам Елизабет Смит. Но никой тук не го знае. И сега Рей ще научи! — тя изстена тихо. — Представи си само — Елизабет Смит! Каква скука!

— Но така се казват толкова много жени — опита се Джанет да успокои бъдещата съпруга и майка. Вече едва сдържаше смеха си.

— Там е бедата — продължи Бабс отчаяно. — Искам да съм нещо по-особено, искам Рей да се гордее с мен!

— Но това изобщо не зависи от името! Освен това нали ще го промениш, като се омъжиш?

Очите на Бабс светнаха.

— Ама разбира се, че си права! Представи си само — Елизабет Бредбъри! Това не звучи никак лошо.

— Наистина достойно име! — с последните останки от хладнокръвието си заяви Джанет.

Дик се приближи и сложи ръка на рамото ѝ. Тя забеляза, че Марк отново гледа към тях, и се притисна до оператора, който се наведе и я целуна по върха на носа. Елизабет Смит — бъдеща Елизабет Бредбъри — ги наблюдаваше и хихикаше тихичко. След това се запъти към годеника си и му зашепна нещо в ухото. Той кимна с глава.

Бабс се качи на един стол и вдигна сияеща чашата си.

— Хей, слушайте ме всички, имам да ви съобщя важна новина!

Отначало гласът ѝ почти не се чуваше сред общата шумотевица, но постепенно присъстващите замлъкнаха и настана тишина. Всички погледи се впериха в нея. Тогава тя внезапно се засмя. След това погледна към Рей, а лицето ѝ придоби тържествено изражение.

— И така, имам страхотна новина за вас. Закачам артистичната кариера в шкафа за стари вещи и се заемам с нещо съвсем различно.

— Бабс, не може да бъде!

— Не е възможно! Нали да бъдеш актриса беше твоята мечта?

— Ами коя ще е звездата в следващия филм?

Бабс пое дълбоко въздух.

— Рей и аз ще се женим!

Няколко секунди публиката смилаше новината. След това се вдигна страхотна врява.

Марк пристъпи към Рей и сложи ръка на рамото му.

— Е, накрая и ти се хвана на въдицата, старче!

Режисьорът и бъдещ младоженец се усмихна стеснително.

— Горе-долу може да се формулира и по този начин. Тя ми скрои един съвсем типичен женски номер.

— Какво значи това? — зачуди се Марк.

Джанет го наблюдаваше отстрани. Сърцето ѝ биеше бързо. Някак отдалече чу гласа на Рей:

— Ще ставам баща. Бабс ще има бебе.

Марк като че ли не чу добре. Махна безразлично с ръка и само каза:

— Приеми сърдечните ми поздравления!

След това погледна към Джанет. Тя моментално отклони поглед.

Рей усмихнато подаде ръка на Бабс и ѝ помогна да слезе от стола. Тя се притисна сияеща до него. А той, за разлика от друг път, когато демонстрираше безразличие, сега я целуна нежно по устните. Бабс си пое дълбоко въздух, разтреперана от вълнение, и гордо се огледа наоколо.

„Ето двама, които наистина са щастливи“ — помисли си Джанет с въздишка.

Дик нежно обгърна раменете ѝ и прошепна:

— Виждаш ли, Джени? Погледни само как любовта сближава хората!

В прилив на внезапна жажда за мъст тя импулсивно му предложи устните си. Нека Марк да се разкъса от ревност!

Лицето му беше като вкаменено. Обърна се и тръгна бързо към изхода.

— Нима си тръгваш вече, Марк? — извика Бабс разочаровано.

— Ммм... имам малко работа — измърмори той.

Джанет мислеше напрегнато. Реакциите му бяха повече от красноречиви. Но защо се държи така? Трябваше да има някаква причина. И тя щеше да я разбере!

Доколкото знаеше, не беше женен, нито сгоден, така че това отпаднаше. Всъщност, какво друго ѝ бе известно? Почти нищо. Къде ли живееше? И с кого?

„Ще го проследя! — реши тя изведнъж. — Може би така ще науча нещичко около причините за поведението му.“

Седеше в таксито и наблюдаваше как Марк изкарва колата си от подземния гараж.

— Карайте след сивия шевролет — нареди тя на шофьора.

Той се обърна и я погледна любопитно.

— Както желаете, мадам!

Марк очевидно бързаше. Възрастният мъж с мъка го следваше.

— Да не би да преследваме някого, мадам? Май нещо не ми се ще да се набърквам в горещи ситуации.

Тя бръкна в чантата си и му подаде безмълвно една десетдоларова банкнота. Това оказа чудотворно въздействие. Оттук нататък шофьорът се държеше като герой от зашеметяващ екшън. Следваше без проблеми колата на Марк, като при това внимаваше да не се приближава много, за да не бие на очи.

Сред лудницата по претъпканите с автомобили улици Марк едва ли щеше да забележи, че е следен. Скоро обаче навлязоха в по-тихите квартали на Ню Йорк.

— Младежът е доста буен — измърмори шофьорът под нос. — Не съм карал така от двадесет години насам.

— Вие по-добре внимавайте в пътя — отвърна му късо Джанет.

Когато навлязоха във вилната зона, Марк намали скоростта, а не след дълго спря пред една красива сграда в стар колониален стил.

Слезе и тръгна към входа. Джанет бързо мушна една банкнота в ръцете на шофьора, измъкна се от таксито и тръгна след него. Вървеше съвсем вдясно, като се стараеше да се прикрива в сянката на храстите покрай тротоара. За неин късмет Марк не се обръщаше назад.

„Сигурно живее тук“ — помисли си Джанет, като го видя да вади от джоба си връзка ключове.

Още преди да се е изкачил по стъпалата, някой включи външното осветление, входната врата се отвори и на прага застана една възрастна, но доста атрактивна жена. Усмихна му се и простря ръце към него.

Марк бързо се изкачи до нея и нежно я прегърна. Двамата изчезнаха вътре. Веднага след това светлината угасна.

Джанет стоеше неподвижно на слабо осветената улица. Сърцето ѝ биеше като лудо. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци.

Значи все пак е женен! Или пък живее с любовницата си. Това обясняваше цялата тази тайнственост около него. Жената очевидно беше по-възрастна и вероятно той се срамуваше от това.

Въздъхна тихо. Нямаше смисъл да стои повече тук. Трябваше да си иде в къщи.

VI

Вървеше потънала в мисли по един от безкрайно дългите коридори на университета. Предстояха изпити. Върху личното ѝ разписание бяха отбелязани с кръстчета дванадесет дати. Това щеше да ѝ отнеме доста време за подготовка.

Младата преподавателка трудно се концентрираше в работата си. Непрекъснато виждаше пред себе си Марк. Копнежът ѝ за близост беше силен като никога.

„Ти си една глупава гъска! — каза си наум. — Въобразяваш си, че те обича, само защото те бил погледнал по-особено. И вече не можеш да мислиш трезво. Нали видя със собствените си очи, че е ангажиран!“

Ако можеше да разбере! Но как? Невъзможно беше да позвъни просто така на вратата на къщата и да попита жената дали бракът им е пълноценен. Защо се криеше от колегите си? Хората от неговата компания не криеха нищо от личния си живот. Точно тази откритост допадаше много на Джанет. Само Марк беше изключение. Но защо? Много необичайно беше да крие по този начин чувствата си.

Насреща ѝ се зададе професор Нейвън.

— Е, скъпа колежке — започна той намръщено, — забелязахте ли, че учебните зали са наполовина празни?

Професор Джонатан Нейвън беше най-старият преподавател в Колумбийския университет. Имаше огромен авторитет сред академичната общност, а студентите го обожаваша заради тънкото му чувство за хумор.

— Забелязах — отговори Джанет. — Но все пак е лято. Времето не предразполага към посещаване на лекции.

— Времето също е причина, но нашите млади дами и господа май привършват парите по това време на годината и тръгват да си търсят работа.

— За да печелят пари ли? — учуди се тя.

— Ами чековете от родителите явно не ги задоволяват. Сега е много модерно нашите студенти да правят социологически проучвания.

— Вярно, предстоят избори. Партиите искат да знаят какво мислят хората.

— Само дето не ми е много ясно за какво им е на партиите да надничат в тенджерите на американските домакини — отбеляза професор Нейвън и продължи по коридора, като мръщеше чело.

Джанет се загледа след него с усмивка. Джонатан Нейвън беше същинско изкопаемо в академичния свят, но може би точно затова ѝ беше много симпатичен.

Запъти се замислена към залата за лекции. Внезапно спря като закована. Дойде ѝ една щура идея.

Защо да не иде в дома на Марк като представителка на фирма за изследване на общественото мнение? Жената няма да заподозре нищо необичайно, а от разговора сигурно ще научи доста неща.

Един студент мина покрай нея на път за изхода и я поздрави.

— Хей, Лари, я почакай — спря го Джанет. — Не искаш ли да присъстваш на лекцията днес? Нали знаещ, че скоро са изпитите?

— Ще прочета всичко по-важно вкъщи, доктор Къмингс. В момента съм хванал една допълнителна работа — той вдигна рамене. — Нали знаете, проклетите пари все не стигат. Човек трябва да свързва двата края по някакъв начин.

— Да не би да се занимаваш с проучване на общественото мнение?

— Да. Пада по някой и друг долар, а и е много интересно.

— Я кажи, как реагират хората, като им позвъниш на вратата?

— Ами... различно — махна с ръка младежът. — Някои са недоверчиви.

— Канят ли те вътре?

— Повечето ме канят. Но след като им покажа картата си.

— Карта ли?

— Да, една такава хартийка, дето я издават от „Галъп“. С нея се удостоверява, че са ме наели да анкетирам и така нататък... е, вие знаете.

— Ще ми я дадеш ли за тази вечер назаем?

Той я загледа учудено.

— Ами да, щом искате... Аз така и така ще съм зает... Нали трябва да погледна малко лекциите.

— Остави я следобед в кабинета ми, моля те! Ще ти бъда много благодарна.

— Разбира се, с удоволствие.

— Благодаря ти, Лари — усмихна му се тя очарователно.

„Страхотна жена“ — помисли си Лари Уилямс и я проследи с възхитен поглед.

Няколко часа по-късно Джанет седеше в кабинета си и разглеждаше документа, който лежеше на бюрото. Беше пределно лаконичен:

„Приносителят на това удостоверение извършва социологическо изследване по поръчка на нашия институт.“

Отдолу имаше саморъчен подпис — „Л. Уилямс“.

Тя облекчено въздъхна. Голям късмет, че студентът не бе изписал и малкото си име. Ако мисис Ривърс се загледа по-подробно в документа, ще има да се чуди кой е този Лари и какво общо има с жената, която стои пред нея.

Пулсът ѝ се ускори, като си помисли за предстоящата среща. Беше се уверила, че Марк не си е вкъщи. От студиото ѝ казаха, че отлетял за снимки в Сан Ремо. Щял да се върне вдругиден.

Таксито я стовари пред дома му. Изкачи се с твърди стъпки по стъпалата към входната врата и натисна бутона на звънеца. Възрастната жена, която беше видяла вчера, ѝ отвори и я загледа учудено.

— Какво желаете, моля?

Джанет се опита да се усмихне.

— Идвам по поръчка на института за проучване на общественото мнение „Галъп интернешънъл“. Бих желала...

— А, да, тези дни все слушам, че правят анкети из цял Ню Йорк — засмя се дамата. — Но такива вечерни посещения все пак са новост

за мен. Моля, заповядайте вътре, мис...

— Към... тоест — Уилямс — измърмори Джанет, без да може да прикрие изчервяването си.

Подаде картата. Домакинята ѝ хвърли само бегъл поглед.

— Аз съм мисис Ривърс. Заповядайте, влезте, мис Уилямс.

Джанет я последва в обширното предверие. Дланите на ръцете ѝ бяха потни.

Мисис Ривърс! Значи Марк е женен!

— Ще пиете ли чаша чай?

Трябваше да се стегне! Когато проговори, гласът ѝ беше почти спокоен:

— С удоволствие, мисис Ривърс.

— Елате — жената отвори вратата към просторен, обзаведен в испански стил салон. — Знаете ли, много се радвам, като дойде някой. А вие ми станяхте симпатична от самото начало. Сигурно сте студентка, мис Уилямс, нали?

Джанет кимна.

— Живея доста самотно, трябва да знаете — продължи домакинята. — Синът ми отсъства често и...

— Вашият син?

Мисис Ривърс я погледна изненадано.

— Да, моят син Марк. Той работи като дубльор в киното — допълни с неприкрита гордост.

— О, това е много интересна професия — Джанет с мъка изговаряше думите, а в главата ѝ беше пълна каша.

Значи тази дама е майка, а не съпруга на Марк! Загледа я едва ли не с благодарност, когато изчезна в кухнята, за да прави чай. Сега нямаше причини да се тревожи. Значи все пак Марк не е женен.

Но защо не ѝ е разказал за майка си? Между тях явно имаше много силна привързаност. Спомни си за сърдечното посрещане снощи.

Мисис Ривърс се появи с поднос, върху който имаше кана с чай и две чаши. Сложи ги на мраморната маса и се настани на канапето срещу Джанет.

След като отпиха по една глътка, домакинята я погледна с очакване.

— Е, сега можете да започвате, скъпа!

Джанет се обърка.

— Аз ли?... Какво да започвам?

— Ами нали сте дошла, за да задавате въпроси? Или може би греша?

— А, наистина! Точно така... извинете, бях се замислила за нещо.

— Точно така изглеждаше и отстрани, мис Уилямс — засмя се жената.

Сега трябва да задава въпроси. Но какви въпроси? По дяволите, трябваше да се подготви по-добре!

„Не е лошо да насоча разговора към Марк — каза си Джанет. — Явно майка му го обожаваше, а и нали тъкмо затова дойдох? Всичко около този човек ме интересува живо.“

Помъчи се да се концентрира.

— Мисис Ривърс, нека предварително ви обясня за какво става дума. Всичко, което ще кажете за себе си, естествено ще бъде запазено в тайна. Анкетата е напълно анонимна. Нашият институт се интересува от начина на живот на американските граждани като цяло, а не от отделни личности.

Мисис Ривърс кимна.

— Разбирам ви напълно.

— Много добре.

Джанет извади бележник и молив и започна с въпросите.

„Всъщност мога да използвам информацията и за собствената си работа“ — помисли си при това.

Трябваше да попита Лари какво всъщност иска да научи „Галъп“. Сега с някой необмислен въпрос можеше да събуди подозрението на мисис Ривърс.

Но майката на Марк един ден така или иначе щеше да научи истината. Най-късно, когато Джанет окончателно спечели любовта му. Защото вече нямаше да се спре пред нищо — това беше ясно.

— От колко члена се състои вашето домакинство?

— От двама — аз и синът ми.

— Значи синът ви не е женен? — не можа да се сдържи все пак да не зададе този въпрос.

Мисис Ривърс поклати глава.

— Не, синът ми и аз живеем сами. Той е твърде зает с професията си, за да мисли за женитба.

„Аха, значи майката ревнува!“ — мина през главата на Джанет. Сякаш за да потвърди мисълта ѝ, мисис Ривърс продължи:

— Знаете ли, аз съм вдовица вече близо двадесет и пет години. Марк едва помни баща си. Ние винаги сме живели заедно и аз съм се старала да не чувства липсата на баща.

Тя стана и пристъпи към библиотеката. Взе от витринката една снимка в рамка и я подаде на Джанет.

— Това е покойният ми съпруг. Той беше прекрасен човек. Марк много прилича на него. Колко жалко, че Ендрю почина толкова рано!

„Горката мисис Ривърс — помисли си Джанет. — Понеже е самотна и тъжна, се е вкопчила за сина си. Само че дали това е добре за самия него? Значи Марк е истинско мамино синче.“

Полека-лека започна да разбира поведението му. Очевидно въздържанието му се дължеше на дълбоката връзка с майката. Може би му се струваше предателство спрямо нея да обича друга жена. Освен това по време на детството и юношеството си е формирал доста изкривена представа за жените.

— Мисис Ривърс — каза тихо, — ако моите въпроси ви натъжават, моля да ми кажете. Можем да говорим за друго.

Майката на Марк вдигна глава.

— Благодаря ви за разбирането, мис Уилямс! Чудя се сама на себе си. Не трябва да изплаквам проблемите си пред всеки непознат — въздъхна тежко. — Може би това е така, понеже съм твърде дълго време сама. За съжаление малкият се прибира твърде рядко.

Джанет искаше да каже, че Марк не е дете, а зрял мъж, но се отказа. Мисис Ривърс нямаше да я разбере.

За да разсее тягостното настроение, започна да разпитва за банални подробности от ежедневието и воденето на домакинството. Събеседничката ѝ отговаряше с готовност. След като анкетата приключи, майката на Марк предложи:

— Елате пак някой друг път! Трябва да се запознаете със сина ми.

Джанет вежливо отклони поканата и се сбогува. По време на обратния път към Манхатън, който знае защо настроението ѝ беше потиснато.

Хвърли мрачен поглед на белия лист хартия, който лежеше върху масата пред нея. Темите за изпитите трябваше да бъдат обявени вдругиден, а тя не беше свършила и половината от работата.

Погледна часовника. Все още беше рано, би могла да поработи поне два часа. Не ѝ се спеше.

Дали да не вземе една вана?

Не, трябваше по някакъв начин да се освободи от напрежението. Трябваше да направи нещо, за да не вижда непрекъснато на листа пред себе си лицето на Марк. Той бе изцяло виновен, задето не може да се концентрира в работата си. Единственото, което би могло да ѝ помогне, бе да го види отново.

Стана и решително се запъти към студиото на Бредбъри. Артистите усилено репетираха някаква сцена. Някъде отгоре се чуваха гръмките наставления на Рей. Дик се мотаеше наоколо с огромната си камера.

— По дяволите! — ругаеше режисьорът. — Колко пъти да ти казвам, че трябва да движиш по-плавно камерата! По-плавно казах, несретнико! Кога ще се научиш да снимаш най-послед!

— Най-големият нещастник си ти! — изкрещя Дик и хвърли бейзболната си шапка на пода. — Ела и си го снимай сам!

Бабс отиде до ядосания оператор и сложи загрижено ръка на рамото му.

— Дики, не прави така! Знаеш, че Рей никога не се задоволява с по-малко от два дубъла.

— Само че не съм аз виновен за това!

— Естествено, че не си — опита се тя да го успокои. — Ела и опитай още веднъж! След това всички ще си ходим вкъщи.

Никой не обърна внимание на Джанет. Всички бяха потънали в работа, а Марк никъде не се виждаше. Тя въздъхна тихо. Идеята да дойде тук не се оказа особено добра. Обърна се и се запъти към изхода, но изведнъж на вратата се появи Марк и едва не се блъсна в нея. Като я видя, очите му светнаха.

— Джени, колко хубаво, че си дошла тук! — поколеба се за момент и продължи: — Много съжалявам, че отклоних поканата ти онази вечер. Може ли сега, за извинение, да те покана на вечеря?

Джанет кимна. Помъчи се да скрие радостта си.

— Къде ще идем?

— Все ми е едно.

Марк я заведе в някакво заведение за бърза закуска на Бродуей. Поръчаха си вечеря, но с това като че ли се изчерпа всичко, което можеха да кажат. Разговорът някак не вървеше.

Марк мълчеше и ровеше с вилицата в яденето си. Най-сетне с рязко движение отмести чинията си и погледна Джанет право в очите.

— Джени, трябва да ти кажа нещо!

Очите му потъмняха. Той въздъхна дълбоко.

— Толкова ли е страшно? — опита се да му помогне тя, като обърне всичко на шега.

— Не е лесно, наистина, знаеш ли... Ти ми харесваш от първия миг, когато се видяхме. Мисля... — той се запъна, — мисля, че се влюбих в теб.

Джанет се засмя.

— Толкова ли е трудно да се каже?

Марк я загледа недоверчиво. „Също като гимназист предпоследна година“ — помисли си тя.

— Ти също ли... искам да кажа, ти харесваш ли ме?

— Да! — гласът ѝ потрепери.

Ръката му се плъзна по масата, остана за момент неподвижна, после пръстите му докоснаха дланта ѝ. Докосването ѝ действа като електрически ток.

— Не разбирам, защо ти е толкова трудно да изложиш чувствата си на показ — прошепна му тихо.

Той пое дълбоко въздух.

— Страхувам се от трайните връзки — изговори мъчително.

— И защо?

— Не искам да изоставям майка си. Знаеш ли, тя ми е посветила целия си живот. Сигурно ще ѝ е много тежко, ако изведнъж доведе жена с мен у дома.

Джанет учудено повдигна вежди.

— Да не искаш да кажеш, че никога досега не си имал приятелка? Че никога не си мислил за женитба, понеже майка ти ще се почувства изоставена?

По бузите му изби лека червенина. Гледаше втренчено чинията си, без да промълви нито дума. — Но, Марк, това е глупаво! — извика Джанет развълнувана.

— Ти не можеш да разбереш това — отвърна той разгорещено. — Майка ми е най-добрата жена на света. Никоя друга не може да се сравни с нея...

— Марк, чувал ли си за така наречения едипов комплекс?

— Това са глупости! Аз обичам и уважавам майка си, понеже тя е жертвала всичко за мен. Отказала се е от личния си живот, за да ме направи щастлив.

— И смяташ, че това е правилно?

— О, няма никакво значение дали е правилно. То просто е факт. Майка ми никога не ме е изоставяла заради някой мъж. Сега има право да очаква същото от мен. Не мога да ѝ причиня такава болка!

Джанет разбра, че няма никакъв смисъл да го убеждава повече. Той беше напълно объркан и всеки аргумент от нейна страна само щеше да налее масло в огъня.

— Хайде да говорим за нещо друго, искаш ли?

Марк я погледна с благодарност.

— Как мина поредното ти професионално проявление? — осведоми се тя. — Чух, че си ходил в Сан Ремо.

— Да, беше страхотно! Трябваше да скоча от един мост.

— Я ми кажи, не те ли е страх?

— Страх от какво?

— Твоите ангажименти са доста рисковани. Артистите биха си строшили кокалите, ако трябва да го направят сами.

— И в живота всичко е свързано с опасности. Така наречените звезди са просто страхливи. Това е всичко.

— Не мислиш ли, че с рискованата си професия се стараеш да компенсираш нещо? — любопитства Джанет.

— Какво искаш да кажеш?

Двамата едновременно избухнаха в смях.

— Бабс влияе упадъчно върху езиковата култура на екипа ви — отбеляза Джанет.

— Не знам — отговори Марк — Според мен е съвсем нормално човек да пита за нещо, което не може да разбере...

— Само дето Бабс го прави непрекъснато.

— Е, коефициентът ѝ на интелигентност не е колкото Еверест. Но тя е добро момиче.

— Не съм твърдяла обратното — Джанет стана сериозна. — Надявам се да бъдат щастливи с Рей, след като спечели любовта му — тя се засмя. — Ама че работа, сега пък аз говоря като авторка на любовни романи!

— Имаш право обаче — съгласи се Марк. — Не мога да се сетя за по-добра формулировка.

Джанет хвана ръката му и я притисна между дланите си. Испита неудържимо желание да го прегърне и целуне. „Ще бъде жалко връзката ни да пропадне заради глупавия ти едипов комплекс, Марк Ривърс“ — каза си мислено.

Изпи на един дъх чашата си.

— Искаш ли да дойдеш с мен вкъщи?

Марк се сепна.

— Аз... ами... не знам. Всъщност, трябваше да уредя едни... — загледа се напрегнато в часовника си.

На лицето му беше изписано объркване.

— Добре — изрече накрая измъчено. — Нека да видим къде живееш.

Плати сметката и излязоха от заведението. Близостта на Марк караше Джанет да се чувства безкрайно лека и щастлива. Като че ли едва докосваше земята.

Той колебливо обхвана дланта ѝ. Тя се притисна по-близо до него, гърдите ѝ докоснаха ръката му. През цялото ѝ тяло премина тръпка.

— Марк — прошепна нежно. — Толкова се радвам, че сме заедно!

— Аз също — отвърна той глухо.

Поколеба се и продължи:

— От първия момент, в който те видях, загубих контрол над чувствата си. Съпротивлявах се с всички сили. Нищо не помогна. Като видях как флиртуваше с Дик, щях направо да му извия врата.

Джанет се засмя тихо.

— Точно това ми беше идеята.

— Какво? — погледна я той неразбиращо. — Искала си да го убия, така ли?

— О, Марк, не бъди толкова глупав! Естествено, че не съм искала да му направя нещо. Просто исках да събудя у теб малко ревност.

— Удаде ти се много добре — отбеляза той с гримаса. — Просто се пръсках от ревност.

— О, Марк, това е чудесно! — изчурулика тя с най-прелъстителния глас, на който беше способна.

— Не бих окачествил терзанията си като нещо чудесно. Според мен ти се държиш садистично.

Най-сетне се реши да я прегърне през раменете.

Джанет си наложи да го отблъсне встрани към края на тротоара. Той отскочи и поклати глава.

— Да, да, знаех си, че си жестока. Много по-опасна за мен, отколкото професията ми на каскадьор.

— Още не си ме видял какво правя, когато се развихря.

Стигнаха със смях и закачки до входната врата на нейното жилище. Марк изведнъж утихна. Докато се изкачваха нагоре с асансьора, не продума нито дума. Тя отвори вратата, опря се за момент на рамото му и усети, че той трепери.

— Какво искаш за пиене, Марк? — попита го, когато влязоха в малкото антре.

Заведе го в хола, който ѝ беше същевременно и кабинет.

— Едно уиски, ако обичаш — огледа се наоколо. — Наистина си подредила много хубаво апартамента си. Мисля, че вкусовете ни съвпадат.

„И аз мисля така — щеше да отговори Джанет. — Твоята къща също много ми хареса.“

Добре, че навреме се сети да си спести забележката. Нямаше нужда Марк да узнава отсега, че е ходила в дома му и че се е запознала с майка му. Искаше засега да запази за себе си малката тайна. Не знаеше как ще реагира на признанието ѝ.

Като че ли прочел мислите ѝ, той започна да говори за майка си.

— Майка ми харесва същите картини, както и ти — посочи към една репродукция на стената. — И вкъщи имаме тази картина.

Джанет вече знаеше това.

— А ти как я намираш? Харесваш Моне само понеже допада на майка ти, или на теб също стилът му ти говори нещо?

— И двете — беше застанал пред картината и я разглеждаше така, сякаш никога не я беше виждал.

Тя пристъпи към него с чаша уиски. Марк я взе, без да отмества поглед от картината.

Джанет започна да става нетърпелива.

— Ако чак толкова ти харесва, ще ти подаря една и на теб — пошегува се тя. — Сигурно вкъщи никога нямаш достатъчно време, за да я разгледаш.

Той усети намека и се обърна като ужилен. Чувствата му бяха изписани в очите като на книга. Там имаше любов, желание, възхищение, но също и страх.

„От какво се страхува той всъщност? — запита се Джанет. — Наистина ли никога не го напуска мисълта за майка му?“

Марк сложи колебливо ръка на рамото ѝ. Тя усети силните пръсти да гаят кожата ѝ. Приблужи се още една крачка.

— Няма ли да седнем? — попита с треперещ глас.

Без да каже дума, Марк я сграбчи и впи устни в нейните. Страстта му избухна като вулкан. Джанет усети, че краката ѝ омекват и се подгъват. Странна слабост обхвана цялото ѝ тяло. Ако Марк не я държеше в прегръдката си, сигурно щеше да падне на пода. Беше незабравимо усещане да бъде така близо до него, да усеща силните мускули на тялото му, аромата на одеколona му... Отвърна на целувката му със същата страст. Изстена тихо. Неговите ръце се плъзнаха по раменете ѝ, после погалиха нетърпеливо гърдите. Разкопча горните копчета на блузата и започна да обхожда с устни лицето и горната част на шията, а след това се спусна към щръкналите от възбуда връхчета на гърдите.

„Ще припадна!“ — помисли си Джанет. Никой мъж досега не беше я карал да се чувства така.

Марк я вдигна на ръце и я занесе до старото кожено канапе, което беше наследила от баща си.

— Не мога да повярвам! — прошепна горещо той. — Не мога да повярвам, че жена като тебе може да изпитва нещо към мен. Все си мислех, че не ме бива.

— Но е вярно, Марк! Аз те желая!

— Аз също — отговори ѝ дрезгаво.

Започна да сваля блузата ѝ с неумели ръце. Джанет едва сдържаше треперенето на тялото си. Марк също с мъка контролираше движенията си. Не можа да се справи с последните копчета и остави тази работа на нея. Усещаше напирателната мъжественост през плата на панталона му. Отпусна се със затворени очи и го придърпа върху себе си. Обви с две ръце шията му и го целуна страстно. Марк отвърна на целувката ѝ като зажаднял пътник, който току-що се е озовал пред бистро планинско езеро.

— О, Марк, искам да ме любиш! Моля те, направи го! Не издържам повече!

Той я притисна за миг към себе си, после разкопча с треперещи пръсти панталона си. Трябваше да стане, за да ги свали.

Когато загуби контакта с тялото ѝ обаче, с него изведнъж стана смайваща промяна. Съвсем ясно видя върху лицето му съжаление и разкаяние. Изглеждаше като малчуган, който току-що е направил непоправима беля.

Дръпна нагоре ципа на джинсите си, изстена тихо, седна на едно кресло и закри лицето си с ръце.

— Извинявай, Джени — измърмори след дълго мълчание.

Тя го гледаше, без да разбира нищо.

— Съжалявам... не исках да го правя. Но толкова те харесвам, че съвсем се забравих. Просто не можах да се овладя.

Джанет усети как я изпълват разочарование и гняв.

— Да не искаш да кажеш — в гласа ѝ имаше кристалчета лед, — да не искаш да кажеш, че щеше да съжаляваш, ако беше спал с мен?

Той кимна.

Тя се взираше в него с широко отворени очи.

— Марк, ти си луд! Какво те спира да дойдеш при мен и да се любим? Напълно нормално е да правиш любов с някого, когото харесваш. А аз те харесвам. Даже „харесвам“ е слаба дума за това, което изпитвам към тебе. Досега смятах, че чувствата ни са взаимни.

— Аз те обичам, Джени! — изстена той. — Трябва да ми вярваш. И точно затова се въздържам.

— Но защо? Може би искаш да се самонакажеш за нещо?

— Ти не разбираш — отговори ѝ измъчено. — Точно защото те обичам ме е страх, че скоро няма да мога да живея без теб. А една сериозна връзка няма да се понрави на майка ми.

— О, Марк!

— Не мога и не искам да я оставям сама!

— Ами ако тя те остави? — гласът на Джанет беше леден.

— Тя никога няма да направи това! — очите му засвяткаха диво.

— Не, мама се интересува единствено от мен и никога няма да ме изостави!

Джанет се отчая. Бореше се с вятърни мелници. Докато Марк имаше такова отношение към майка си, между тях двамата никога нямаше да просъществува нормална връзка. Трябваше или да го забрави, или да намери начин да го освободи от тоталната зависимост от майка му. Но как?

— Марк, моля те, иди си — рече му едва чуто.

Той стана и безмълвно излезе.

VII

Опита всичко, за да забрави Марк, но не успя. Просто не можеше да го изгони от мислите си. Във всяко отношение той беше чудесен мъж, ако се игнорираше патологичната му привързаност към неговата майка.

Дали наистина мисис Ривърс ще се бори със зъби и нокти, за да предпази сина си от влиянието на друга жена?

Но какво значи „да предпази“? Джанет стисна устни, докато я заболя. Тя самата не беше готова да дели с никого мъжа, когото обичаше. Марк, разбира се, можеше и трябваше да запази близки отношения с майка си, но в границите на разумното.

Мисис Ривърс беше самотна. Това беше основната причина, поради която толкова ревниво пазеше сина си за себе си. Но тя беше извънредно атрактивна за възрастта си жена. За нея не би представлявало голяма трудност да си намери съпруг. Може би...

Но да, ако майката на Марк се влюби!

Страхотна идея! Мисис Ривърс трябваше да се влюби в някой мъж на нейната възраст, а после да се омъжи за него.

Джанет се засмя сама на себе си. „Ама и аз съвсем съм превъртяла — помисли си. — Сега ще трябва да си играя на Амур, само че не знам откъде да взема лъка и стрелите му.“

Какво би накарало мисис Ривърс да се влюби? Първо, естествено, трябва да се запознае с подходящ кандидат.

Джанет веднага си помисли за професор Нейвън. Той не беше женен, но изглеждаше невероятно някога да стигне до идеята за брак. Животът му беше изпълнен до краен предел. Той си имаше своите книги, катедра, имаше си домашна помощница, чиито сладкиши бяха известни далече зад пределите на кухнята ѝ. Не, професорът едва ли изпитваше желание да замени удобния ергенски живот с брачното ложе. Възрастта му също будеше сериозни съмнения дали би бил в състояние да изпълнява пълноценно съпружеските си задължения. А освен това не беше ясно как ще се запознаят мисис Ривърс и Джонатан

Нейвън. В края на краищата, дори и той да склони, не можеше да се появи с някой непознат мъж в къщата на тази зряла жена и да ѝ предложи да се омъжи за него!

Човекът, който можеше да направи това, трябва да притежава силно развито чувство за хумор. Направо трябва да е истински шегаджия и да притежава още цял куп полезни качества. Как да намери достоен кандидат? Освен всичко друго, трябва да е свободен и да изпитват желание за брак. „Не — помисли си Джанет. — Най-добре е да избия тази идея от главата си. Няма такъв човек!“

И тогава се сети — чичо Фред! Братът на баща ѝ. Черната овца на фамилията Къмингс. От дете беше известен с бурния си живот. На него можеше да се разчита за всякакви щури приумици. Освен това притежаваше неотразим чар. Жените се лепяха за него като мухи на мед. Много от познатите му с удоволствие биха се накичили с фамилното име Къмингс. Въпреки това чичо Фред по някаква странна причина винаги се беше въздържал от брак. Какво можеше да го накара сега да се реши?

— О, Джени — прошепна младата жена сама на себе си. — Трябва да си се побъркала, за да кроиш такива планове. По-скоро ще спечелиш един милион от тотото, отколкото да накараш Фред и мисис Ривърс да се влюбят един в друг.

Трябваше да си избие идиотските идеи от главата!

Но защо поне да не се обади на чичо Фред? Той беше много мил човек и Джанет още като малко момиченце често споделяше проблемите си с него. Много често го беше чувствала по-близък, отколкото родителите си. Може би просто трябва да му изплаче болката си.

Взе телефона и решително набра номера му.

— Чичо Фред, аз съм, Джанет — чичо ѝ никога не я наричаше Джени, понеже според него оригиналното име било по-хубаво.

— Здравей, Джанет, колко хубаво, че се обаждаш! Да нямаш някаква болка на сърцето?

— Откъде знаеш? — обърка се тя.

Чичото се засмя с глас.

— Ами, когато малката ми племенница ме търси, тя винаги има по някой труден проблем за разрешаване.

— Искаш да кажеш, че ти се обаждам само когато имам нужда от теб ли? — попита Джанет виновно.

— О, това е съвсем естествено — отвърна Фред с разбиране. — Каква друга причина може да те накара да позвъниш на стария си чичо?

— Ех, чичо Фред! Може да има толкова много причини! А освен това ти изобщо не си стар.

— Тогава значи искаш нещо от мен. Иначе нямаше да ме ласкаеш. Говори направо.

— Ами... аз се влюбих — започна тя.

— Чудесна новина!

— Но има усложнения.

— Говори.

— Марк е чудесен човек. Не мога да си представя някой, с когото да си подхождаме по-добре. Но е свързан прекалено силно с майка си.

— Просто го хвани и го откъсни от майчината прегръдка — посъветва я чичото. — С това проблемът се разрешава.

— О, Фред, невъзможен си! Как си го представяш всичко това?

— Има си средства и начини. Познавам жени, за които децата са всичко на света. Но в един момент разбират, че на света има и други неща, освен майчината любов. Например еротика и секс. След това започват да мислят по-иначе.

Джанет беше на същото мнение. Значи чичо й Фред мисли като нея! Идеята й не е била съвсем безпочвена.

— Значи мислиш, че ако мисис Ривърс се влюби, тя ще поразхлаби връзката със сина си?

— Така си го представям. Много често криворазбраната майчина обич се корени в самотата на жената.

— Мисис Ривърс е наистина самотна — прекъсна го Джанет.

— Точно това ти казах. Ако имаше съпруг или любовник... — той изведнъж възкликна: — Я ми кажи честно, да не си ме включила някъде в твоята игра?

— Каква игра имаш предвид?

— Ако не се лъжа, идеята ти е да пласираш на тази жена подходящ кандидат-съпруг. За да можеш да отмъкнеш синчето.

— Фред! — извика Джанет ужасена.

— Не се прави на божа кравичка! Досега само родителите ти се стряскаха, като им кажа истината.

— Да, спомням си.

— И така, красавице моя, трябва добре да обмисля дали ще се осмеля да се включа в твоя сценарий.

— Какво искаш да кажеш?

— Ясно е, че искаш да ме насъскаш като хрътка към бедната женица. Поне добре ли изглежда?

— На твоите години е и е същинска красавица.

— Ммм... няколко години по-млада нямаше да е зле.

— Ще ти хареса.

— Е, да се захващаме с работа тогава.

— Ей, ама ти наистина си страхотен, чичо Фред! — зарадва се Джанет. — Човек винаги може да разчита на теб. Аз в началото даже не смеех да си го помисля. А ти позна, както винаги!

— За съжаление отдавна съм си изяснил повечето от процесите, които протичат в женския мозък — отбеляза чичото и Джанет ясно си представи ироничната му усмивка.

— Направо страх да те съвземе — засмя се тя.

— Точно така. И тъй, къде може човек да се срещне с майката на твоя възлюбен?

— Ето това е сериозен проблем! Марк не знае, че познавам майка му. Аз я посетих под предлог, че правя анкета за „Галъп“.

Той подсвирна през зъби.

— За доцент имаш май прекалено развинтена фантазия. Радвам се обаче, че дъщерята на Том крие у себе си поне малко тръпка към живота. И така, нека да продължим!

Джанет се замисли за баща си. Том Къмингс никога не би одобрил начина й на действие.

— Не ми идва нищо наум в момента.

— Дай ми адреса на госпожата — предложи Фред. — Все ще се удаде някаква възможност. Ще ти се обадя след два дни, за да ти кажа как е протекла операцията.

— Благодаря ти, чичо Фред! Но някак си имам лошо предчувствие за нещата.

— Защо? Защото искам да ощастливя една самотна жена?

— Ами... това, което предприемаме, не е съвсем честно.

— Запази си скрупулите за друг път! — посъветва я чичото спокойно. — И ме остави да действам.

Джанет му даде адреса на мисис Ривърс. След това остави замислено слушалката. Понякога, ако човек бутне едно камъче, предизвиква цяла лавина...

Опита се да разсее лошите мисли с работа. Все по-често се хващаше обаче, че гледа в очакване към телефона. Днес трябваше да се обади чичо Фред.

Може би си е дал сметка колко налудничав е работата, с която се е захванал. Може би когато тя му се бе обадила, си е пийнал малко повече.

Но не, гласът му беше напълно трезвен, а освен това Фред Къмингс беше човек, свикнал да предприема точно такива рисковани маневри. Дали вече се е срещнал с мисис Ривърс?

Джанет вече се канеше да вземе душ и да си ляга, когато телефонът иззвъня. Забърза към апарата.

— Джанет Къмингс на телефона.

— Ела, моля те, в „Крокъдайл бар“ на Осемдесет и пета улица — чу се гласът на чичо й.

— Знаеш ли колко е часът?

— Да, знам, не се притеснявай. Това е нощен бар и работи до сутринта. Много малък и уютен, ще ти хареса, както хареса и на мисис Ривърс.

— Но... но... — Джанет пое дълбоко въздух, — да не искаш да кажеш, че трябва да се срещна в този бар с мисис Ривърс?

— Брей, отгатна от първия път — развесели се Фред. — Умница си ми ти! Нали ще дойдеш, разчитам на теб!

— Фред, ти си луд — изпъшка Джанет.

— Възможно е.

— Разкажи ми какво стана през последните два дена. Как успя да я заведеш в нощен бар?

— Дамите обичат да излизат от време на време.

— Не ми говори с гатанки! Разкажи ми всичко!

— Ще ти разкажа като дойдеш. Надявам се до един час да си тук — Фред Къмингс затвори телефона.

Джанет постоя няколко минути със слушалката в ръка, като поклащаше глава. Чичо ѝ Фред наистина беше дяволски експедитивен човек.

Извади от гардероба вечерен костюм, гримира се старателно и след четиридесет минути вече седеше в таксито на път за Осемдесет и пета улица. „Крокъдайл бар“ беше тузарско заведение. Клиентелата се състоеше предимно от възрастни търговци и бизнесмени и техните съпруги.

Джанет плати на шофьора и застана с разтуптяно сърце пред ярко осветения вход. Спря се за миг, за да събере смелост, преди да влезе вътре.

Как си представяше чичо Фред цялата игра? Трябваше ли да иде на тяхната маса, или да седне на друга? Господи, как трябваше да се държи?

Оказа се, че Фред Къмингс бе измислил как да ги запознае. Барът беше с оскъдно осветление, интимни сепарета и малък дансинг. Когато Джанет влезе, Фред веднага скочи и тръгна насреща ѝ.

— Извинете ме за малко — подхвърли той на дамата си. — Виждам, че влиза племенничката ми. Искам да я поздравя.

Мисис Ривърс гледаше учудено как сърдечно прегръща Джанет и я потупва по рамото.

— Джанет! — извика чичото с престорена изненада. — Колко се радвам да те видя отново!

— Чичо Фред — отвърна тя на заговорническото му намигване, — аз също се радвам много!

Старاءеше се много срещата им да изглежда случайна, но като че ли актьорското поприще не ѝ се удаваше твърде.

— Може ли да те запозная с моята дама?

— С удоволствие.

Фред Къмингс я поведе към масата. Очите на мисис Ривърс светнаха, като я видя.

— О, мис Уилямс! — извика тя. — Каква изненада! Много се радвам да се видим отново! Анкетата успешно ли премина?

Джанет успя само да кимне.

„За всекики е ясно, че сърцето ми е отишло в гърлото — мина ѝ през главата. — Какво да правя сега? Побърканият Фред ме натопа в голяма каша!“

Фред Къмингс гледаше объркано към двете жени.

— Защо наричаш Джанет мис Уилямс, скъпа? — попита той мисис Ривърс.

— Понеже така ѝ е името.

— Тя Уилямс ли се казва? Това е ново за мене.

Мисис Ривърс се поколеба.

— Да не би да се лъжа? — обърна се тя към Джанет. — Но не, много добре си спомням, че се казвахте Уилямс.

На Джанет ѝ искаше да потъне в земята. Какво да обяснява сега?

Фред Къмингс намери изхода. Плесна се по челото и извика:

— Аз съм един нещастен склеротик! — наведе се над ръката на дамата си и я целуна. — Толкова съжалявам, скъпа моя, май наистина забравих как се казва племенницата ми! Какво значи забравил? По-скоро обезумял! Знаеш ли — обърна се той към Джанет и ѝ намигна, — в историята на нашия род има една скръбна глава, за която никой не говори. Майката на Джанет се е развела навремето с брат ми, без да помисли за последствията. Омъжила се за някой си Уилямс и го убедила да даде името си на дъщеря ѝ. Но не след дълго, скъпа моя приятелко, тя установила, че не може да живее с никой друг мъж, освен с първия си съпруг. Затова се развела с въпросния Уилямс и отново се омъжила за брат ми. И сега Джанет трябва пак да промени фамилията си.

Погледна въпросително към племенницата си.

— Сега отново се казваш Къмингс, нали? Доколкото си спомням, нещата трябваше да са отдавна уредени.

Джанет стисна юмруци. Имаше чувството, че ще се пръсне от смях. Този Фред беше невероятен!

Той забеляза нейното объркване и допълни:

— Нека да не говорим повече за това. Джанет сигурно би желала да не се споменава за увлеченията на майка ѝ на младини. За мене обаче тя е Къмингс. Такава е била винаги и такава ще си остане — хвърли настойчив поглед към събеседничката си. — Е, разбира се до момента, в който се омъжи. Всъщност, възможно е да остане и с две имена.

Мисис Ривърс кимна.

— Ти имаш син, Мойра, нали така? — внезапно смени темата Фред.

— Да, така е — усмихна се Мойра Ривърс.

— Може би трябва да запознаем някога тези две прекрасни деца — предложи той, като погали дланта на събеседничката си.

Тя го погледна засмяно.

— Това не е лоша идея, Фред. Знаеш ли, Марк е доста затворено момче. Но си мисля, че няма да му направя лоша услуга, ако го запозная с някоя хубава млада дама. Досега той беше може би прекалено обвързан с мен. Сега си давам сметка — очите ѝ се отпавиха към Фред Къмингс, — че може би съм се отнасяла доста егоистично със сина си.

„Я виж ти, какво трогателно признание!“ — мина през главата на Джанет.

— Че коя майка не иска да бъде близо до сина си? — отвърна галантно Фред. — Този Марк трябва да е щастлив човек, задето има такава майка. Както е казал поетът: „Благодари на Бога и бъди доволен, ако имаш при себе си майчина любов“.

Мойра Ривърс очевидно не се впечатли много от поетичното отклонение на чичото. Той имаше желание да продължи рецитацията, но Джени го прекъсна:

— Да не би напоследък да уплътняваш времето си с четене на поезия? На твоята възраст хората разсъждават доста по-прозаично, чичо Фред.

Той я загледа учудено.

— Напълно си права.

— Ясно е, че съм права — продължи тя. — Лошото е, че малко хора се радват, когато чуят истината за себе си.

— Истината е прекалено прозаична.

— Да не искаш да кажеш, че предпочиташ поезията пред истината? — попита загрижено Мойра Ривърс.

Фред се засмя на глас.

— Не, скъпа моя, не съм чак толкова загубен! Но нали човек трябва да си позволява от време на време по някоя малка шегичка.

Мойра въздъхна.

Келнерът донесе още една чаша за Джанет и чичото наля шампанско. После вдигна своята чаша и като погледна нежно дамата си, се обърна към Джанет:

— Това тук е малко тържество.

— По какъв повод, Фред?

Той погледна Мойра Ривърс в очите.

— Поводът е, че аз намерих жената, която търся толкова много години. С надеждата, че от това ще възникне продължителна връзка, сега аз я моля да се чукне с мен.

Мойра Ривърс се изчерви като малко момиченце.

— Фред, остави това — рече тя кокетно и наведе глава.

— Не мислиш ли и ти като мен? — попита той, а долната му устна потрепери. — Много съм разочарован.

— Нашето запознанство е много кратко — започна да увърта мисис Ривърс. — Може би трябва да почакаме малко?

— Ами че аз чакам от петдесет години, скъпа моя! Всъщност не чакам, а непрекъснато търся дамата на сърцето си. И сега, когато най-после я срещам, изведнъж ми се казва, че трябва да почакам още малко!

Мойра се усмихна смутено на Джанет.

— Явно е, че вашият чичо е свикнал да пристъпва направо към въпроса. Никога не съм срещала толкова упорит човек.

Джанет кимна.

— И аз мисля така. Той наистина е уникален!

— Да се надяваме, че си права — откликна той. — В края на краищата не съм конфекция.

Тримата се засмяха, след това се чукнаха с шампанско. Джанет улови погледите, които си разменяха двамата. Мисис Ривърс изглеждаше като обхваната от треска. Това донякъде бе разбираемо. Но ето че и чичо й Фред, който никога не е бил лишен от женско внимание, изглеждаше страшно развълнуван. Дори само начинът, по който произнасяше името й, беше много красноречив.

Ставаше някакво чудо. Майката на Марк се беше променила напълно. Ето какво означава да срещнеш подходящия мъж. А двамата се познаваха едва от четиридесет и осем часа!

Мойра и Фред не можеха да отделят погледите си един от друг. Настана мълчание.

Джанет се почувства излишна. Изпи виното си, изчака известно време за благоприятие, след което стана.

— Извинете ме, но трябва да си ходя вкъщи. Пожелавам ви приятна вечер.

Мойра Ривърс потрепна, сякаш събудена от сън.

— Радвам се, че се запознах с вас. Обадете се някой ден!

— С удоволствие. Ще ви позвъня по телефона. Чичо Фред има номера ви, предполагам.

Махна им с ръка за довиждане и напусна бара. Мойра и Фред вече не я забелязваха. Интересно какво ще каже Марк, ако ги види така?

VIII

Преди изпитите Джанет имаше ужасно много работа. Спеше по три-четири часа.

Въпреки това се радваше, понеже това я отклоняваше от тревожните мисли. А те все се въртяха около Фред Къмингс и Мойра Ривърс. Как ли се развиваха нещата между тях?

Чичо ѝ изобщо не се обаждате, което беше типично за него. Чак след около три седмици ѝ позвъни. Джанет се учуди много на промяната в гласа му. Звучеше по-спокойно, по-сдържано.

— Джанет, скъпа — започна той. — Сигурно си се чудила, защо не съм се обаждал толкова дълго?

— И така може да се каже. Какво става?

— Че какво може да става? — отвърна ѝ невинно.

— Ами сети се де! Какво прави мисис Ривърс?

— Съпругата ми се чувства превъзходно.

— Чичо Фред! Какво значи това? Каква съпруга?

— Мисля, че се изразих точно. Мойра и аз ще се женим. Затова тя се чувства добре.

— Не може да бъде! — Джанет щеше да падне от стола.

— Да, Марк не ти ли е казал?

— Не. Обади ми се няколко пъти по телефона, но не сме се виждали.

— Всъщност той знае от два дена. Бедното момче, беше разтърсено до дъното на душата си! Аз си мислех, че тутакси ще се затича при теб и ще се хвърли разплакан в обятията ти.

— Чичо Фред, не говори така за Марк!

— Така ли? — зачуди се чичото. — Според мен на този Марк му липсва единствено една чувствена дама, която да го въведе в радостите на любовта. Младежът е девствен. Естествено, Мойра има вина за това, и сега го съзнава.

— Фред, не е честно от твоя страна!

— Напротив, напротив. Но както и да е. Смятам, че съм внесъл своя дял в разрастването и укрепването на фамилията Къмингс. Сега е твой ред.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — въздъхна Джанет.

— За съжаление не мога да ти помогна в това отношение. Сама трябва да намериш начин да станеш мисис Ривърс.

— Чичо Фред, не отиваш ли твърде далеч?

— Какво? Да не искаш да ми кажеш, че съм се трудил напразно? Това се казва благодарност! След като направих невъзможното! Да ходя да чупя бутилки в супермаркета...

— Какво си направил?

— Ами нали трябваше по някакъв начин да се запозная с Мойра Ривърс — обясни чичото. — Проследих я като излезе от къщи и отиде в супермаркета. Аз също бях там и съвсем случайно, повтарям — съвсем случайно — се блъснах в нея и тя събори една касетка с портокалов сок от количката ми. След това, естествено, се наложи да ме покани на обяд, за да изкупи вината си. Можеш да си представиш.

— Ти защо не се заемеш да пишеш любовни романи? Ще спечелиш много!

— Не е лоша идея. Трябва първо да си намеря стабилен издател.

— Стискам ти палци.

— Не искам да те отвличам повече от задълженията ти — промени темата Фред. — Обаждам се, за да те покана утре вечер в къщата на Мойра. Организираме малко тържество. Годечна вечер, тъй да се каже. Ще се погрижа Марк да бъде там. За останалото трябва да се погрижиш сама.

— За какво да се погрижа?

— Схватлива си също като баща си, уважавания от мен професор. Напъни малко мозъчните си гънки! Досега смятах, че имаш достатъчно количество сиво вещество. Естествено, ти трябва да убедиш Марк Ривърс, че си най-подходящата жена за него.

— Мисля, че той вече го знае — засмя се Джанет.

— Да се надяваме! Иначе ще излезе, че напразно съм се пожертвал.

— Пожертвал ли? Мислех, че обичаш Мойра Ривърс.

— Да, но не можех да го знам предварително. А освен това, въпреки цялата ми обич към нея, не е лесна стъпка да се жени човек на моята възраст. Досега успяха някак си да се предпазя — той въздъхна тежко. — В този случай обаче съм безпомощен!

— Чичо Фред, непрекъснато ще мисля за теб и ще ти предавам мислено съболезнованията си — засмя се Джанет.

— Наистина, аз съм само един беден, депресиран човечец. До утре вечер, Джанет.

— До утре. Но ако не престанеш с покровителственото си отношение към мене и Марк и не спестиш остроумните си забележки, опасявам се, че ще стигнем до задънена улица — предупреди го тя.

— О, благодарността е единственото трайно нещо в нашия мрачен свят — изстена Фред Къмингс с престорена покруса.

— Невъзможен си, чичо. Ще добавя само, че отсега се вълнувам за утре.

— Позволено ти е. Там, където е чичо ти Фред, винаги има вълнение и напрежение.

— Тук си прав. Но и аз ще се подготвя.

— Да се надяваме. Дочуване, Джанет.

— Дочуване, чичо Фред. И умната утре!

Остави слушалката с въздишка. Как да се концентрира върху работата си човек след такъв разговор?

Марк й отвори вратата.

— Добър вечер — каза Джанет.

Не можа да прикрие лекото треперене на гласа си.

— Добър вечер. Влизай!

Джанет пристъпи в преддверието. Мойра Ривърс я посрещна с разтворени обятия.

— Джени, така се радвам, че дойде! Нали мога да ти казвам Джени?

— Естествено, скъпа — чу се гласът на Фред Къмингс някъде отзад. — Нали вече принадлежиш към нашето семейство!

— Все още не — отвърна Мойра и го погледна закачливо.

— Е, тогава съвсем скоро. Няма да спорим за подробности.

— Джени знае ли вече? — страните на Мойра поруменияха.

— Какво? Че ще се женим ли? Знае, вчера ѝ казах по телефона.

— Честитя ви от все сърце — тържествено заяви Джанет.

Погледът ѝ попадна върху Марк, който стоеше малко настрана. Как ли е посрещнал той новината? Изглеждаше ѝ като ходеща сянка.

Фред отиде при него и сложи ръка на рамото му.

— Това е синът ми Марк. Или вече сте се запознали?

— Не съм ваш син — обади се Марк.

— Е да, все още не.

Марк Ривърс хвърли, убийствен поглед към майка си, след което отиде до шкафа и демонстративно извади отгоре портрета на баща си.

Мойра Ривърс придоби нещастна физиономия. Хвърли умолителен поглед към Фред.

— Защо не предложиш едно питие на младата дама, Марк? — смъмри го строго чичото.

Марк посегна машинално към барчето и извади бутилка мартини. При това хвърли измъчен поглед към Джанет.

— Трябва да се пооправя малко — каза тя бързо. — Ще ми покажеш ли къде е банята, Марк?

Той кимна.

Фред ѝ хвърли окуражаващ поглед. „Все пак не си толкова глупава, малката“ — четеше се в очите му.

Джанет последва Марк по коридора.

— Къщата е великолепна!

— Скоро ще се изнасям оттук.

— Така ли? Защо?

— Не мога да понасям надутия дъртак! Той прави майка ми нещастна!

— Не съм толкова сигурна — възрази сухо Джанет. — Според мен майка ти е много по-щастлива, след като се запозна с Фред.

Марк се извърна.

— Ти не си я познавала преди това!

Джанет сложи ръка на устата си. Как можа да се издаде така!

Времето на признанията още не беше дошло. На Марк му трябваше още известно време, докато свикне със ситуацията.

— Марк — каза тихо, — мислех, че ме обичаш!

Той наведе глава.

— Значи съм се лъгала — продължи тя съкрушено.

— Не, не си се лъгала. Наистина те обичам!

Джанет се усмихна нежно.

— Аз също те обичам. Значи няма никакви пречки да сме щастливи.

— Как мога да съм щастлив, като виждам как майка ми попада в клопка! О, трябва да го... да му извия врата! Просто не съм на себе си! Сега ще я използва, за да постигне целите си!

— За какво цели говориш? — вдигна глава Джанет. — Мисля, че виждаш нещата в доста странна светлина, Марк. Майка ти има право на собствен личен живот. Това е съвсем нормално. Нормално е една жена да иска да се омъжи и да бъде щастлива. Нормално е също порасналият ѝ син да се изнесе от къщата.

— Ти не разбираш това.

— Вече си ми го казвал петдесетина пъти. Знам, че вие двамата с майка ти имате особени отношения. И че за в бъдеще нищо няма да се промени. Само едно не ми е ясно — добави тя. — Защо толкова се страхуваш да пораснеш?

— Пораснал съм достатъчно!

— Така ли? — засмя се Джанет подигравателно. — Не съм забелязала.

Очите му заблестяха. Пристъпи към нея и я сграбчи в прегръдката си. Джанет усети как устните му се впиха до болка в нейните. Лекичко изохка и се отдръпна.

— Причиняваш ми болка!

Той я погледна виновно.

— Извинявай, Джени.

Тя се притисна към него. Той изстена и зарови лице в дългата ѝ коса.

— Колко хубаво миришеш! О, Джени, защо трябваше да се случи всичко това? Не трябваше да се запознавам с теб!

Джанет усети, че я обзема гняв. Марк наистина беше безнадежден случай. Май че най-добре ще е да го зареже.

„Защо го желая толкова? — помисли си ядосано. — Той с нищо не го е заслужил. Изобщо не трябва да разговарям дори с него! За никой друг мъж не съм правила такива усилия. А той просто ме изкарва от кожата ми. Понякога ми се иска да го удуша! Дръвник такъв!“

Марк обаче никак не приличаше на дръвник. Поне не в този момент, когато я държеше в прегръдките си пред вратата на банята.

Усещаше възбудата му. Това накара тялото ѝ да затрепери. Вдигна коляното си и го отърка между бедрата му.

Той изпъшка и се присви.

— Престани!

— Защо?

Лицето на Джанет гореше. Притисна се още повече към него. Езикът му се плъзна по гърлото ѝ. Джанет изстена тихо. „Дано на чичо Фред не му хрумне глупавата идея да надникне насам“ — мина ѝ през главата.

Марк като че ли прочете мислите ѝ.

— Не сме сами — прошепна той. — Всеки момент някой може да излезе в антрето.

Това охлади моментално страстта му.

Джанет разочаровано отпусна ръце от шията му. Марк усети недоволството ѝ, но не каза нищо.

Тя отиде в банята и застана пред огледалото. По лицето ѝ се стичаха сълзи на гняв и отчаяние.

Марк се оказа безнадежден случай. Въпреки че бе толкова чаровен, атрактивен и нежен. Тя искаше да бъде обичана — такава, каквата е. Без да се поставят условия. Без партньорът ѝ непрекъснато да мисли за майка си. Явно Марк не беше мъжът, с когото може да изживее всичко това. Направо ѝ дойде до гуша. Не искаше да го вижда повече.

Без да се обади на никого от компанията, Джанет напусна къщата. Извика такси от първия срещнат уличен телефон.

Историята с Марк Ривърс беше приключена. Все пак целият театър имаше и своята добра страна — беше направил щастливи майката на Марк и чичо си Фред.

За сметка на това тя беше нещастна.

Влезе в апартамента си, обляна в сълзи, и се строполи на канапето. Блъскаше с две ръце по възглавниците, изпълнена с ярост. Защо се държа така с нея? Стовари с всичка сила юмурука си върху възглавницата. Шевът се скъса и се посипа перушина.

„Сега на всичкото отгоре ще трябва и да почистя — помисли си вбесена. — За всичко е виновен Марк Ривърс! Вдън земя да се

продъни дано!“

Джанет се мяташе неспокойно в разбърканото легло.

— Марк! — изстена в съня си младата жена. — О, Марк!

Усещаше тялото му, притиснато до нейното. Тъмните му очи я пронизваха, горящи от страст.

— Джени, аз те обичам! Искам да те имам!

Притисна го в прегръдките си.

— Ела при мене, Марк! Ела при мене, не издържам повече!

Усети между бедрата си напирашката му мъжественост. По цялото й тяло преминаха неудържими тръпки.

— О, Марк! — извика дрезгаво, когато той проникна рязко в нея.

— Чудесен си, не спирай! О, Господи!

Следващите й думи се удавиха в море от екзалтирано блаженство...

Чу се продължително звънене.

Джанет попита, напълно объркана:

— Защо не продължаваш, Марк? Толкова е хубаво!

Отново се чу звъненето.

— По дяволите! — измърмори тя. — Хвърли най-послед този проклет будилник на пода!

Искаше отново да се сгуши в прегръдките му, но него вече го нямаше. Остана само пронизителният звън. И не беше от часовника, а от звънеца на входната врата. Отново и отново.

Посетителят не беше от хората, които лесно се отказват. Продължаваше безпощадно да натиска копчето.

Скочи от леглото и наметна някакъв халат.

— Идвам ей сега! — извика ядосано Джанет — И пусни, за бога, този звънец!

Отвори вратата с намерение да вдигне скандал.

На прага стоеше Фред Къмингс.

Спомни си всичко от предната вечер и изпита неудобство. Беше се държала крайно нелюбезно.

— Заповядай, чичо Фред — покани го тя.

— Да не би да си се излежавала по това време? — учуди се той.
— Вече е дванадесет часа.

— Снощи не можах да заспя — призна си чистосърдечно Джанет.

Той се усмихна с разбиране.

— Представям си. Нещо е станало между теб и Марк. Защо изчезна така внезапно? Станах свидетел на скарване и между майката и сина. Марк на свой ред напусна възмутен.

— И къде е той сега? — попита Джанет развълнувано.

Веднага и се прииска да прехапе устни. Как може да задава такива глупави въпроси? Нали вчера си обеща да изхвърли Марк от съзнанието си?

Фред Къмингс вдигна рамене.

— Аз откъде да знам? Марк е достатъчно голям, за да ходи, където намери за добре.

— Така е.

Той я погледна любопитно.

— Какво стана?

— Ами, нищо...

Фред пое дълбоко въздух.

— Джени — измърмори той, — вие двамата сте най-откачените създания, които е създавал някога господ бог. Мойра седи вкъщи и вие на умряло за изгубеното си синче, а ти изглеждаш така, сякаш никога повече няма да се усмихнеш през живота си. И всичко това заради един инфантилен нещастник, дето с нищо не е заслужил такова внимание. Че той има още жълто по устата, горкият! — ядоса се Фред. — Няма да е зле да се поблъска малко и сам в този живот. Тогава е възможно да му се появи някоя и друга гънка в мозъка. Този Марк още не е мъж. Трябва тепърва да стане такъв.

— Не говори така за него!

— Джанет! — Фред се втрени строго в племенницата си. — Винаги съм те смятал за една от най-разумните представителки на твоя пол. Кажи ми, какво намиращ в тоя мухльо? Той е просто едно разглезено мамино синче. Че ти можеш да имаш едва ли не всеки мъж, когото си пожелаеш. Казах мъж — натърти той. — А ти какво правиш? Седиш тука и се тръшкар заради някакъв си глупак!

— Не се тръшкам! — Джанет взе да се ядосва.

— Тъй ли? — заяде се чичото. — А пък отстрани точно така изглежда.

— Мисли си каквото щеш — махна тя уморено с ръка. — Само ме остави на мира.

Фред Къмингс се надигна недоволно.

— Сега ти не си честна с мене. В края на краищата не съм аз виновен, дето си се скарала с Марк. Затова изливай гнева си върху някого друго, ако обичаш!

— Извинявай, чичо Фред — размекна се Джанет. — Имаш право. Аз също искам да забравя Марк Ривърс — тя въздъхна. — Само че не е толкова просто.

— Знам един начин — отбеляза чичото замислено.

Джанет вдигна учудено глава.

— Какъв?

— Трябва да се влюбиш в някой друг.

— А, не, благодаря! В момента ми е дошло до гуша от мъже. Имам чувството, че никога повече...

— Това чувство бързо отминава — успокои я Фред.

— Изглежда ми невероятно.

— Изчакай само няколко седмици, докато нещастникът Марк ти се изпари от главата. Тогава ще си поговорим.

— Но ти ще си останеш при Мойра Ривърс, нали? — погледна го Джанет изпитателно. — Или след снощната случка отношенията ви са се променили?

— Смяташ ли, че ще се оставя на един младок да ми помрачи семейното щастие? — заклати глава Фред. — Не, аз и Мойра ще се женим.

— Каквото и да е станало, пожелавам ви много щастие! — усмихна му се Джанет.

След това въздъхна дълбоко.

Чичо ѝ сложи ръка на рамото ѝ.

— Остави този Марк — посъветва я той. — Така не след дълго и ти ще бъдеш щастлива. Сега трябва да тръгвам. Мойра ме чака. Ако имаш някакви проблеми, ще ми се обадиш, нали?

— Благодаря ти, чичо Фред!

Джанет се почувства в този момент като малко момиченце. Изпитваше желание да си поплаче на рамото му. Той разбираше болката ѝ. Притисна я към себе си.

— Всичко ще се оправи, малката!

Погледна го с насълзени очи.

— Много си добър, чичо Фред.

— Това е цялата идея. Довиждане, Джанет.

Загледа се след него, докато напускаше апартамента.

После с въздишка се изправи и отиде в банята.

След като се изкъпа, започна да обмисля какво да прави през останалата част от деня. Нямаше никакво настроение за работа, макар че това би било добро решение.

Реши да излезе от къщи, да закуси някъде хубавичко и да се пошляе из улиците.

Гринуич вилидж както обикновено беше пълен с туристи. Джанет се запъти към малката закусвалня на ъгъла. Пред заведението имаше няколко маси с чадъри. Времето беше прекалено хубаво, за да се стои в душните салони. Седна под един от чадърите и си поръча кафе, рохко яйце и препечен хляб.

Тъмнокожо хлапе притича с наръч вестници.

Джанет погледна часовника си. Оказа се, че е станало късен следобед.

Махна на момчето и взе един вестник. Мексиканчето пое с усмивка монетата от четвърт долар, но все още не бързаше да си тръгва. Джанет бръкна в джоба си и добави още едно десетаче.

— Благодаря, мадам — зарадва се хлапето и изчезна.

Чу го да вика по улицата:

— Вечерни вестници! Най-пресни новини от...

Разгърна вестника. Нищо кой знае колко интересно, само обичайните рубрики. Изследването на „Галъп интернешънъл“ все още не беше публикувано.

Внезапно Джанет замръзна. От хартията я гледаше лицето на Марк. Отмести чинията и започна да чете.

„Най-сензационният филм, който е сниман в последно време — беше написано с големи букви. — Кошмарно напрежение, отнемащи дъха сцени, сензационни ефекти!“

Говореше се за някакъв филм, замислен от един от най-известните режисьори на Холивуд. Особеното беше в рискованите приключения, които щеше да изживее главният герой.

„Студиото е срещнало затруднения да намери дубльори за каскадите — продължаваше нататък статията. — Много от сцените са

изключително рисковани. Водят се, преговори с известния каскадьор Марк Ривърс. Договорът по всяка вероятност ще надхвърли половин милион долара. Това е прецедент във филмовата индустрия. Изглежда този път дубльорът ще спечели по-голяма слава от изпълнителя на главната роля.“

По-нататък се казваше, че Марк ще трябва да скочи в една планинска пропаст. Парашутът му щял да се отвори малко преди да падне на земята. Ако възникнеше технически проблем, неминуемо щял да се убие. Нямаше спасение. А за да изглежда сцената автентична, в цената трябвало да се калкулира и животът на изпълнителя.

Джанет хвърли вестника на масата. Той е луд! Да не би да иска да се доказва по този начин? Че е мъж?

Искаше веднъж завинаги да го изхвърли от съзнанието си, да го забрави напълно, а сега... Сърцето ѝ биеше като лудо.

Отиде до най-близката телефонна кабина и се обади в редакцията на вестника.

— Можете ли да ми кажете къде са снимките на филма, за който пише в тазвечерния брой?

Дежурният редактор ѝ каза. Взе едно такси и се запъти към летището. Трябваше да го накара да се откаже. Каквото и да ѝ струва това!

IX

От летището нае кола. Натискаше педала на газта докрай, а гумите свистяха в тишината на нощта.

Малкото населено място в Скалистите планини, където трябваше да се снима сцената, имаше само един хотел. Целият филмов екип сигурно беше отседнал там.

Джанет погледна часовника си. Отдавна беше минало полунощ. Всички прозорци на хотела обаче светеха. Чувахе се музика.

Паркира колата и слезе. Всички стави я боляха. Влезе решително във фойето. На рецепцията седеше усмихнат възрастен, мъж. Гледаше към вратата на ресторанта, откъдето долиташе музика, и си тактуваше с ръка.

Джанет трябваше да му подвигне, за да я забележи.

— О, извинете, мадам! — стресна се хотелиерът. — Тук никога не са идвали толкова късно посетители. Да не сте от кинаджиите? За пръв път в този град се снима филм. Много интересно. Мда... и е добре за бизнеса.

— Регистриран ли е при вас мистър Марк Ривърс? — прекъсна го Джанет.

Той вдигна вежди.

— Марк Ривърс? — замисли се дълбоко мъжът. — Мисля, че да — хвърли поглед върху книгата за гости. — Стая деветнайсет. Но едва ли ще го намерите там. Сигурно е в ресторанта.

— Дайте ми една стая. Ще остана тук за през нощта.

— О, съжалявам. Страхувам се, че не мога да ви помогна. Всички стаи са заети. Истината ви казвам. Никога не сме имали такова посещение! Понякога през лятото идват по десетина туристи да ловят риба — той вдигна рамене. — Но сега всичко е заето.

— Но нали трябва да спя някъде! — въздъхна Джанет.

След това махна с ръка. После ще мисли за това. Първо трябва да види Марк.

Без да обръща внимание на продължителните словоизлияния на хотелиера, тръгна към помещението, откъдето идваше музиката. Отвори вратата и веднага беше заобиколена от шумна компания. Никой не забеляза влизането ѝ. Смеси се с пъстрата навалица и се огледа. Марк не се виждаше никъде.

Може би е в стаята си? Отиде на горния етаж, намери номер деветнадесет и почука — отначало леко, а след това с всичка сила.

Най-после се обади сънлив глас:

— Кой чука, по дяволите! Няма ли да ме оставите на мира?

— Отвори, Марк! Аз съм, Джени.

За момент настъпи тишина. След това вратата се отвори. Появи се Марк, само по слип, и я загледа слисано.

— Какво правиш тук?

— Много мило посрещане, няма що!

— Да, но... нищо не разбирам...

— Ще ти обясня! — Джанет го бутна в стаята и затвори вратата.

— Няма нужда всички в хотела да слушат какво си говорим, нали така?

— Всички са долу и се напиват — измърмори презрително Марк. Сякаш едва сега започна да схваща кой стои пред него.

— Джени! — възкликна зарадван. — Не мога да повярвам!

— Ще ти се наложи. Ако искаш, пипни ме, за да се убедиш, че не съм призрак.

Той се отпусна на ръба на леглото. Освен там, в стаята можеше да се седне и на един разкривен стол. Джанет се възползва от тази именно възможност.

— Днес прочетох във вестника за намерението ти — започна тя. — Представяш ли си какво изпитах, като научих какво ще правиш? Трябва веднага да анулираш идиотския договор! Накарай ги да променят сценария.

— О, Джени! — погледът му преливаше от обич. — Сцената отдавна е заснета. Изобщо не беше толкова опасно. Вестниците винаги преувеличават. Нали това им е работата. И въобще не им пука дали някой ще си счупи главата. Идеята е да си вдигнат тиража.

Джанет отвори широко очи.

— Да не искаш да кажеш... да не искаш да кажеш, че вече си скочил в тази... пропаст?

— Точно това казах — засмя се Марк.

Сякаш камък ѝ падна от сърцето.

— О, Марк, щях да полудея от страх! Пътувах дотук цяла вечност. Искях да те предпазя от едно безумно начинание. Все се страхувах, че ще закъснея.

Той я погледна учудено.

— Защо се притесняваш, Джени? Нали знаеш, че това ми е работата? Не твърдя, че е напълно безопасно, но всяка професия си има своите рискове. Човек просто трябва да е подготвен. Наистина, сцената от днес следобед беше сложна...

— Марк! — Джанет се хвърли на врата му. — Мислех си, че поемаш този риск, понеже не можеш да понесеш факта, че майка ти се е омъжила. Аз съм виновна за това. Аз я запознах с Фред.

Той поклати глава.

— Сега вече нищо не разбирам. Какво значи това, че ти си виновна? Майка ми се е запознала с един мъж, влюбила се е в него и иска да се омъжи. Това е съвсем нормално.

Джанет не вярваше на ушите си.

— Ти го смяташ за нормално? Ти...?

— Ами да — Марк се усмихна притеснено. — Мислих доста по въпроса. Сега виждам, че съм се държал идиотски. Като същинско мамино синче. Майка ми беше за мен единственият човек на този свят, а и аз бях единствен за нея. След това се запознах с теб. Ти направо преобърна чувствата ми надолу с главата. Желаех те безумно, но любовта ми изглеждаше като предателство към майка ми. Не исках да я правя нещастна. Сега се радвам, че тя ще се омъжва. Без съмнение това ще я направи по-щастлива. А този Фред май е доста свестен...

— Нали ми е чичо — отбеляза гордо Джанет.

Марк също се усмихна.

— Трябва да зарежа глупавата си ревност! Като си помисля, че без малко не разбих щастието на майка си...

— Само нейното щастие ли? — прошепна Джанет.

Марк я погледна с възхищение.

— Ти си приказно красива, Джени! Обичам те!

— Аз също те обичам, Марк.

Той я прегърна и нежно я целуна. После целувката му стана нетърпелива, страстна и настойчива. Джанет загуби усещането си за

заобикалящия я свят. Усещаше ръцете му по цялото си тяло. Започна да му помага, докато я събличаше. Застана гола пред него.

Марк коленичи и прегърна бедрата ѝ.

— О, Джени! Караш ме да си губя ума!

После свали слипа си и я вдигна на ръце. Усети как трепери от възбуда. Телата им се притиснаха едно до друго. Тя изстена силно, остави се да я положи на леглото и го придърпа към себе си. Чу сърцето му да бие като лудо. А може би това беше нейното собствено?

Обви крака около хълбоците му и впи пръсти в широките му рамене.

— Марк, не издържам повече — прошепна трескаво. — Искam да се любим, Марк!

Целият трепереше. Проникна в нея много внимателно и някак несигурно, като че ли не знаеше какво точно да прави. Тя остана да лежи известно време със затворени очи, като вдишваше аромата на тялото му. Очакваше той да поеме инициативата, да наложи ритъма на прастарата и вечно нова любовна игра. И след като в продължение на няколко дълги мига Марк остана неподвижен, изведнъж разбра — на него му беше наистина за пръв път!

Очарована от тази силно ласкаеща самолюбие то ѝ мисъл, Джанет много предпазливо раздвижи хълбоци, показвайки му ненатрапчиво какво се очаква от него. Марк се оказа твърде схватлив ученик — а може би и първичната природа дълбоко в неговата същност властно заговори, защото не след дълго мощните му тласъци накараха кръвта ѝ да закипи и да заблъска оглушително в слепоочията ѝ. Знаеше, че чисто технически не може да разчита на пълноценно сексуално изживяване, но това в никакъв случай не ѝ попречи да пропадне в бездната на блаженството. Нищо не можеше да се сравни с радостта, че най-после е завладяла този жадуван мъж, и тя изцяло компенсирaше хаотичните му движения. Преживя преждевременния му оргазъм с чувство на дълбоко удовлетворение и продължи да обсипва с ласки задъханото му тяло, докато дишането му се нормализира и той отново бе в състояние да възприема ставащото с тях двамата.

Нямаше нужда от никакви обяснения. Джанет просто притисна главата му към гърдите си и застина неподвижно, попивайки силата на постепенно възстановяващата му се мъжественост. Не след дълго

Марк започна отново да се движи в нея, и вече всичко беше по-различно. Бавно и неотклонно я поведе към една невероятно интензивна кулминация, а тя откликваше благодарно на всяко негово движение, стенийки дрезгаво от страст.

Достигнаха върха едновременно. Джанет се уплаши да не припадне. Държеше се за него като удавник за сламка. След това останаха да лежат един до друг, напълно изтощени. Телата им не искаха да се отделят, оковани сякаш в магията на взаимното си сливане.

Марк я погали нежно по косата.

— Обичам те, Джени! Мисля, че току-що разбрах какво е да си мъж!

— Никога не съм била толкова щастлива — отговори му тя с треперещ глас.

— Ако знаеш само колко съм копнял за този миг — изпъшка той.
— И съм си го представял само с теб!

— Аз също. Даже те сънувах.

— Не само ти.

През цялата нощ останаха прегърнати. Любиха се още няколко пъти, отдавайки се без задръжки докрай един на друг.

Седяха в самолета за Ню Йорк и се държаха за ръце.

— Не мога да си представя бъдещия си живот без теб — прошепна Марк.

— Аз също.

— Хайде да направим двойна сватба!

Джанет поклати засмяно глава.

— Не, Марк! Нека да си изберем някой друг ден. Искам денят на сватбата ни да остане единствен и неповторим, само за нас двамата!

— Както искаш.

— Но можем да идем у майка ти, след като кацнем. Тя ще се зарадва. Сигурно много се е тревожила за теб, след като е прочела статията във вестника...

— Сигурно се е тревожила. Събира всички съобщения, които се отнасят за мен — потупа се той гордо по гърдите.

След това поклати тъжно глава.

— Това са детинщини, разбира се! Ама и аз съм един, кога най-после ще ми дойде умът в главата! Като че ли още суча от майка си!

— Няма нищо — успокой го Джанет, — нали все пак ти е майка. Щом като вече можеш да правиш разлика между мен и нея, значи всичко е наред.

— След последната нощ това не е никакъв проблем — помъчи се да се доближи Марк до нея, но му пречеше облегалката на креслото. — Кога най-после ще пристигнем? Предлагам да идем първо у вас.

Джанет трепна при последните му думи. Тя също нямаше търпение да се усамотят.

— И на мене ми е трудно да се сдържам — прошепна му, а очите ѝ се замъглиха. — Просто съм луда по теб!

— Ей, престани, започвам да забравям, че се намираме в самолета!

Тя се засмя тихо.

— Представи си как ще ни гледат, ако вземем да се любим тук, на седалката!

— Ще се скъсат от завист.

Тя го побутна с лакът настрани.

— Както казва един древен поет, няма нищо по-хубаво от любовта.

— Наистина няма — съгласи се Джанет.

— Ще ида в кабината на пилота и ще му кажа да кара по-бързо. Не мога да издържам така — само на няколко сантиметра от теб, а пък не мога да усетя тялото ти!

Погледът му се плъзна по блузата ѝ.

— Като си представя какво има отдолу, главата ми се замайва.

Най-сетне стюардесата съобщи, че трябва да затегнат коланите. Марк хвана ръката ѝ. Джанет потрепери.

— Престани! Възбуждаш ме.

— Това е добре — измърмори той. — Задръж така, скоро ще се приземим.

Усетиха как самолетът се докосна до пистата. Джанет хвърли поглед към панталона на Марк. Това, което видя, само усили нетърпението ѝ.

Преминаха през чакалнята на летището почти тичешком.

— Ще вземем най-бързото такси! — извика задъхано Марк.

Тя само кимна.

Изведнъж Джанет чу някой да вика името ѝ. Спря се и се огледа. Насреща им идваше Фред Къмингс.

— Джанет, какво правиш тук?

— Тъкмо пристигнах.

Марк забеляза, че тя не го следва, обърна се и се приближи към тях. Фред го измери с поглед. Върху лицето му се изписа недоволство, което обаче бързо се смени с усмивка.

— А, ясно — кимна той. — Разбирам.

Джанет махна с ръка.

— Какво разбираш?

— Най-сетне сте постигнали съгласие по някои въпроси.

Марк се поколеба малко, преглътна няколко пъти последователно, после подаде ръка на Фред.

— Радвам се да ви видя.

— Аз също — отговори Фред сърдечно. — Майка ти е в ресторанта на летището. Ще идем ли при нея?

Марк погледна въпросително към Джанет. Тя му кимна.

Запътиха се към ресторанта. Мойра седеше на една от масите. Като видя Фред, очите ѝ заблестяха. След това забеляза Марк и Джанет и леко се смути.

Той отиде при майка си и ѝ подаде ръка.

— Марк, момчето ми! Изглеждаш променен.

Той се засмя.

— Вярно е — прегърна Джанет през раменете. — Искаш ли да ти представя бъдещата ти снаха? Джанет Къмингс скоро ще стане Джанет Ривърс.

— По този начин се попълва вакантното място за името „мисис Ривърс“ — чу се зад тях гласът на Фред.

— Как така? Мисис Ривърс е...

— Беше — прекъсна го Фред. — Мисис Ривърс стана междуременно мисис Къмингс. От два часа сме женени.

— О, моите поздравления! — извикаха в един глас Марк и Джанет.

Новоизлюпената мисис Къмингс порумения като младо момиче.

— Фред не искаше да чака повече — измърмори тя извинително. — Толкова е импулсивен!

— Напълно разбираемо — избоботи младоженецът. — Кой може да остане равнодушен в присъствието на такава красавица?

Погледна към Марк.

— Мисля, че тук има поне един човек, който ще ме разбере напълно. Доколкото виждам, той държи непременно да остане сам с дамата на сърцето си.

— Чичо Фред! — Джанет го настъпи под масата.

— Че какво, не съм ли прав? Кажи, Марк, може би греша?

— Прав си, Фред.

— Вие всъщност какво правите тук? — обърна се Джанет към младоженците.

— Сватбено пътешествие до Флорида. Самолетът ни е след час.

— Е, това е вече повод да си поръчаме бутилка шампанско — Фред махна към келнера.

Пътниците наоколо ги загледаха с любопитство.

— Фред! — скастри го Мойра Къмингс. — Сдържай чувствата си малко! Хората взеха да ни гледат.

— Точно това трябва да правят, мила. Редно е да видят най-щастливия човек в Съединените щати.

— Не е вярно, Фред — възрази Марк с усмивка.

— Кое не е вярно?

— Аз съм най-щастливият човек в Съединените щати.

— Склонен съм да оспоря тази теза — разгорещи се Фред. — Всъщност, като погледна племенницата си, започвам да си мисля, че ти си голям късметлия, Марк!

— Това е повече от ясно.

— Може да вземем компромисно решение — предложи Джанет. — Ще издадете съвместно комюнике, че и двамата сте щастливи.

— Добра идея — обади се Мойра.

Поднесоха шампанското. Четиримата се чукнаха и отпиха от пенливата течност.

Внезапно ги стресна силен шум. Оставиха чашите и се огледаха. Някакъв мъж тичаше след една жена. Току-що бяха влезли от залата за пътници в ресторанта. Жената седна на съседната маса.

— Скъпа — започна мъжът умолително, — извини ме! Не исках да кажа такава неща!

Жената поклати глава.

— Все ми е едно какво си искал да кажеш. Важното е, че го каза.
Фред не може да се сдържи и се намеси.

— Какво е казал? — попита любопитно.

Жената му хвърли яростен поглед.

— Изобщо не ви засяга!

Фред вдигна рамене.

— Напълно права сте. Просто искам да ви помогна.

— Казах, че приятелката ѝ има хубави крака — обясни уморено мъжът. — И сега Пат просто не може да го понесе. При това тя има много по-хубави крака от Вики.

— Това не си го казвал! — прекъсна го Пат.

— Деца, не бива да се карате така — намеси се Фред с покровителствен тон. — Вземете пример от нас. Вижте колко много се обичаме ние — посочи към Мойра, Джанет и Марк.

— И четиримата ли? — мъжът вдигна учудено вежди. — Не е ли малко странно?

— Не си пъхай носа в чуждите работи — жена му го хвана за ръката и кимна. — Хайде да вървим!

Мъжът въздъхна дълбоко. Хвърли още един любопитен поглед към групичката, после последва послушно жена си.

— Сложна загадка му постави, чичо Фред — засмя се Джанет. — Сега ще има да се чуди дали се касае за групов секс, или за нещо още по-особено.

— Е, главното е, че отново се сдобри с жена си.

Марк някак странно беше утихнал.

— Думите ти ми напомнят за нещо — каза той по едно време. — Че ние с Джени трябва да си тръгваме.

— Кои думи имаш предвид?

— Не е важно кои. Във всеки случай, не можем да останем повече тук.

Джанет му кимна заговорнически.

— Да не намекваш за груповия секс?

— Е, не е необходимо да е групов.

Фред се засмя, а Мойра заклати глава:

— Не можете ли да мислите за нещо друго?

— Не! Това е най-хубавото нещо на света.

Марк намигна на майка си и на нейния съпруг. След това хвана Джанет за ръка и двамата забързаха към стоянката на такситата.

Каза на шофьора нейния адрес.

— Само че побързайте, защото вече загубихме много време! — помоли го. — Ще получите сто долара допълнително!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.